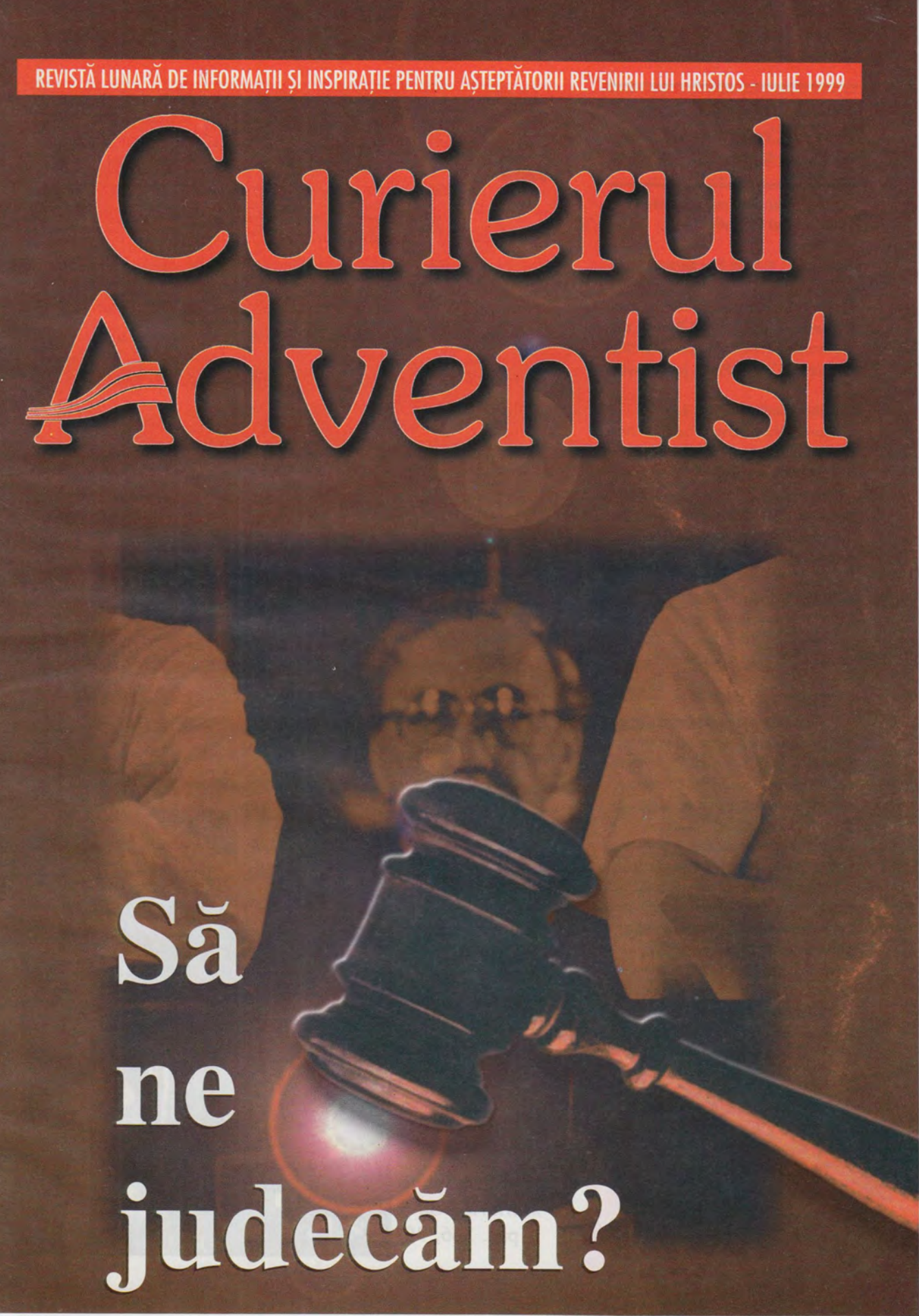

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - IULIE 1999

Curierul Adventist

A person wearing a white lab coat or medical uniform is shown from the chest up, holding a wooden gavel. The person's face is partially obscured by shadows. In the foreground, a glowing, translucent orb with a bright light source inside is visible. The background is dark and textured.

Să
ne
judecăm?

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciuc

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORII:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viața
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branșiște nr. 29, tel. 323 48 95.

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 7**

Veți avea multe necazuri de înfruntat în viața voastră de creștini în legătură cu biserica, dar nu încercați prea tare să-i modelați pe frații voștri. Dacă vedeți că ei nu corespund cerințelor din Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i condamnați; dacă vă provoacă, nu răspundeți. Când se spun lucruri care vă exasperează, păstrați-vă în liniște sufletul, ca să nu se necăjească. Poate că vedeți multe lucruri care par rele la alții și vreți să le corectați. În propria voastră putere, voi începeți să lucrați pentru o reformă, dar nu faceți acest lucru în modul corect. Trebuie să lucrați pentru cei greșiți cu o inimă supusă, înmuiată de Duhul lui Dumnezeu, și lăsați ca Domnul să lucreze prin voi, ca printr-un instrument al Lui. Așezați-vă poverile asupra lui Isus. Aveți simțământul că Domnul trebuie să ia cazul acela în care Satana se luptă să pună stăpânire asupra vreunui suflet, dar trebuie să faceți ceea ce puteți, în umilință și blândețe, și să puneți lucrurile încâlcite și problemele complicate în mâinile lui Dumnezeu. Urmați îndrumările din Cuvântul Său și lăsați rezolvarea problemei pe seama înțelepciunii Sale. O dată ce ați făcut tot ce puteți pentru a-i salva pe frații voștri, nu vă mai îngrijați, ci vedeți-vă liniștiți de alte probleme presante. Aceasta nu mai este de acum problema voastră, ci a lui Dumnezeu.

Nu tăiați, din nerăbdare, nodul dificultăților, agravând astfel lucrurile în mod iremediabil. Lăsați pe Dumnezeu să descurce, în locul vostru, firele încurcate. El este destul de înțelept să rezolve complicațiile din viața voastră. El are iscusință și tact. Noi nu putem să vedem totdeauna planurile Lui; trebuie să așteptăm cu răbdare desfășurarea lor și să nu le stricăm și să le nimicim. El ni le va descoperi atunci când va crede de cuviință. Căutați unitatea; cultivați iubirea și supunerea față de Domnul Hristos în toate lucrurile. El este izvorul unității și tăriei.

Ellen White,
Mărturie, vol. 5,
pag. 366, 367

A doua zi

Adrian Bocăneanu

Scriu aceste rânduri a doua zi după încheierea acestei formidabile operațiuni pe care ne-am obișnuit s-o numim „Fapte 2000”. Se cuvine să aducem lui Dumnezeu lauda și mulțumirea pentru ajutorul, protecția și binecuvântarea Sa. Numele programului public, „Speranță pentru generația 2000”, a devenit o realitate pentru mii de persoane care au descoperit sau redescoperit un Dumnezeu prietenos, care ne vorbește de bine și care este gata să meargă până la capăt ca să ne mântuiască.

În afară de bucuria participării la un asemenea eveniment și de revigorarea spirituală de care este însoțit, suntem interesați și de rezultatele lui, măsurate în parametri cum sunt participare, decizii pentru botez, creșterea bisericii. Ca în multe situații din istoria biblică, cheia reușitei nu stă în primul rând în evenimentul propriu-zis, ci în atitudini și acțiuni care îl premerg sau îi urmează.

Bătălii câștigate sau pierdute înainte de luptă

Pentru că războaiele constituie o prezentă aproape permanentă în istoria biblică, multe dintre lecțiile spirituale ne vin din istoria unor bătălii. Cu siguranță că ați observat că unele bătălii au fost câștigate (sau pierdute) înainte de confruntarea propriu-zisă. David l-a înfrânt pe Goliat înainte de a începe lupta. „Astăzi Domnul te va da în mâinile mele... Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului” (1 Sam. 17,46.47). Marea victorie a lui Iosafat a fost dobândită în rugăciune și consacrare. Profetul a vorbit împăratului și poporului: „Nu veți lupta, ci Dumnezeu. ... stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Dumnezeu. ... Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că erau niște trupuri moarte, întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase” (2 Cron. 20,15.17.24).

Desigur, ne vin în minte și lupte pierdute înainte de a începe, cum au fost prima bătălie pentru cucerirea cetății Ai, încercarea lui Samson de a se elibera după ce trădase definitiv pe Dumnezeu și războiul lui Saul cu filistenii.

Prin harul lui Dumnezeu, pregătirile pentru „Fapte 2000” au avut o dimensiune spirituală, o căutare sinceră a Feței lui Dumnezeu, o dorință vie de a ne așeza la dispoziția Duhului Sfânt. A putut și pregătirea mea să fie caracterizată așa? Atunci „încredeți-vă în Domnul, Dumnezeu vostru, și veți izbuti” (vers. 20).

Bătălii câștigate sau pierdute după luptă

Să începem cu războaiele pierdute după ce bătălia fusese câștigată. Așa s-a întâmplat, în bună măsură, la cucerirea Canaanului. După ce cartea lui Iosua este un raport de victorie, primul capitol din Judecători repetă cu mâhnire refrenul: „Fiii lui Benjamin n-au izgonit... Manase n-a izgonit nici el... Efraim n-a izgonit... Zabulon n-a izgonit nici el... nici Așer n-a izgonit... Neftali n-a izgonit...” (Jud. 1,21.27.29.30.31.33). Urmările ne sunt cunoscute.

O situație de neînțeles este descrisă în 1 Împărați, capitolul 20 (de altfel intitulat „Biruința lui Ahab”). Împăratul lui Israel, ajutat în mod direct de Dumnezeu să câștige o biruință strălucită asupra sirienilor, află că Ben-Hadad este gata să se predea, se înduioșează și exclamă: „Mai este încă în viață? Este fratele meu!” (vers.32) În loc să valorifice victoria, Ahab încheie un tratat de prietenie cu Ben-Hadad. Profetul intervine prompt și îl anunță de judecata lui Dumnezeu.

Două situații din viața lui Saul arată locul central pe care îl ocupă caracterul în păstrarea sau pierderea unei bătălii. Saul a câștigat lupta cu amaleciții, dar neascultarea a transformat biruința în înfrângere. „Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat” (1 Sam. 15,24). Puțin mai târziu, la întoarcerea de la bătălia cu filistenii, după ce David îl omoară pe uriașul filistean, Saul aude cântecele de bucurie ale femeilor și se mânie foarte tare: „Lui David îi dau zece mii și mie îmi dau mii” (1 Sam. 18,8). Să fie doar neînțelegerea stilului poetic ebraic, care cere ca ideea primului vers să fie reluată și amplificată în al doilea? Cu siguranță că a fost mult mai mult. „Și din ziua aceea Saul a privit cu ochi răi pe David” (vers. 9).

Din contră, Iacov, deși complet înfrânt în confruntarea fizică de către Îngerul Domnului, câștigă marea biruință a vieții lui prin stăruință și predare în mâna lui Dumnezeu. Contestat și respins de ai săi, Iosif rămâne credincios principiilor sădite de părinți; pare că este complet prins într-o țesătură de intrigi și minciuni mai tare decât el, dar Dumnezeu îl scoate la lumină, și „ramurile lui se înalță deasupra zidului” (Gen. 49,22). Rut pierde ogoarele familiei atunci când soțul ei moare prematur, dar merge pe câmpul altora, strânge cu răbdare și hârnice spice în urma secerătorilor, până când redobândește ce a avut și mult mai mult. Iov este redus la o existență mizerabilă, dar rămâne „tare în neprihănirea” lui, „și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese” (Iov 42,10). Ezechia suportă cu îndârjire insultele și amenințările lui Sanherib, dar „de atunci s-a înălțat în ochii tuturor popoarelor” (2 Cron. 32,23).

După o noapte de pescuit zadarnic, Domnul poruncește: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei, și veți găsi” (Ioan 21,6). Prada a fost atât de mare, încât a fost imediat înțeleasă ca semn că Străinul de pe țârn este Domnul Însuși. Triumful Evangheliei este o țintă prea mare pentru noi. Dar Domnul pregătește biruința finală bazat pe stăruința cu care slujitorii Lui duc mai departe luptele credinței.

CURIERUL ADVENTIST

IULIE - 1999

CUPRINS

3,5 Editoriale

6 Câștig sau
pierdere?

9 Să ne judecăm?

13 Dintr-un alt unghi

14 Ce se cuprinde
într-un nume

18 Puterea iubirii

20 Unica strategie
posibilă - 3

22 Cum curge un râu

24 (Ne)liniștea unei
generații - 5

26 Pagina de sănătate

27 Colțul copiilor

28 Respirație adâncă

31 Primul Congres
Național al Evanghe-
liștilor cu Literatură

Dumnezeu are planul Său (mai-iunie 1999)

Alături de descurajarea temniței lui Iosif, de robia lui Daniel și a colegilor săi, precum și de descurajarea lui Ioan Botezătorul sau de experiențele lui Moise prin care am văzut că **Dumnezeu avea planul Său** cu fiecare, adaug și experiența mea, ca pe un element în plus, prin care se poate confirma faptul că nimic nu este la voia întâmplării. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban?... Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați” (Mat. 10,29.30).

Treceam prin cea mai întunecată criză și durere și mă aflam în fața unei situații aparent fără ieșire. Era necesar să suport o intervenție chirurgicală pe coloană pentru ca problema sănătății mele să fie rezolvată. Știam că aceasta presupunea unele riscuri. Nu puteam găsi un ajutor mai bun decât la Dumnezeu meu. Petreceam ore în șir, rugându-mă ca El să intervină în problema mea și să găsească o rezolvare, alta decât operația. Durerile, însă, se accentuau pe măsură ce insistențele mele în rugăciune creșteau. Deznădejdea și descurajarea nu au așteptat prea mult. Începusem să cred că Dumnezeu Și-a întors fața de la mine. Nu înțelegeam de ce durerile creșteau în intensitate.

M-am hotărât să accept intervenția chirurgicală. Crizele repetate păreau a fi o voce care mă îndemna să iau această hotărâre cât mai grabnic. Ce se întâmpla?

Răspunsul a venit după intervenția chirurgicală, atunci când neurochirurgul s-a adresat asistentelor: „Pe fata aceasta a iubit-o prea mult Dumnezeu. A venit la timp. Era la un pas de paralizie!”

Dumnezeu avea planul Său cu mine! Așa m-am regăsit în editorialul special „Dumnezeu are planul Său”, din *Curierul Adventist* din mai-iunie a.c. Am înțeles, pentru totdeauna, ce mare este dragostea lui Dumnezeu pentru mine. „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți” (2 Cron. 20,20), căci **Dumnezeu are planul Său**.

Mariana Stan, Lehliu Gară, Călărași

Protecție prin prietenie (mai-iunie 1999)

Cred că pe mulți ne-a șocat o parte din interviul luat doctorului Gary Hopkins. Este evident că dr. Gary Hopkins a avut cele mai bune intenții atunci când a vorbit deschis despre o realitate dureroasă: fiecare generație de adventiști a avut o zestre destul de numeroasă de persoane care au folosit alcool și droguri. Dar cred că mulți dintre cititori s-au întrebat, la fel ca mine, dacă acesta a fost cel mai bun moment pentru o asemenea dezvăluire. Eram în pragul unui septembrie fierbinte și aveam nevoie de altceva. Rugăciunile și eforturile noastre aveau nevoie de susținere din partea revistei, nu de dezvăluiri tulburătoare.

Eugenia Bubău, Târgu Mureș

Transformat prin *Curierul Adventist*

În urmă cu câțiva ani, am întrebat pe frații și surorile de credință dacă au *Curierul Adventist*. M-a interesat număr de număr. L-am citit cu nespusă bucurie. A avut loc o transformare în sufletul meu, în cugetul meu și în mintea mea.

Din conținutul revistei, pentru mine, pentru inima și mintea mea, a pătruns o adevărată hrană spirituală, hrană dătătoare de viață, de sănătate și de înțelepciune. Ceva este schimbat și nu puțin.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că astăzi fac parte din biserica Sa și așteptăm cu nerăbdare venirea Domnului ca să ne întâlnim cu toții. Aici, în biserica noastră mică, din Lupșani, Călărași, avem această făgăduință: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Alexandru Banu, Lupșani, Călărași

Erată

O literă lipsă a creat confuzie în anunțul despre olimpiada de religie (*Curierul Adventist*, aprilie 1999, pag. 31). Mihaela Mocanu este din Câmpina, comunitatea Sălaj. Cerem scuze. — Redacția

Ucenicul... ucenic

Teofil Petre

„Însărcinarea de a predica Evanghelia este dată tuturor celor care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor” (Ellen White, Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 690).

Chemarea

Dacă cineva crede că este în biserica lui Dumnezeu și în slujba Lui pentru că și-a dat seama de nevoia de „lucrători” și din această pricină se oferă pentru slujire, trebuie să-și schimbe modul acesta de a gândi.

Nimeni nu este în stare să dovedească un astfel de discernământ și, prin eforturi proprii, să descopere relația cu Dumnezeu. Alegerea slujirii – alegerea de ucenic – este un act moral, nu un act intelectual, și se datorează acțiunii Duhului Sfânt asupra singurului element din ființa noastră care nu ignoră păcatul – **conștiința**. Și atunci când cineva acceptă influența Duhului Sfânt, el intră într-o relație cu Dumnezeu și simte nevoia să I se dăruiască. Aceasta este o lucrare supranaturală, pentru că vine de la Duhul lui Dumnezeu.

Slujirea

Pentru ucenicul autentic, slujirea nu este un act meritoriu, ci, pur și simplu, un mod de a fi. Dar acest mod de a fi nu se instalează dintr-o dată și pentru totdeauna. Sunt trei elemente de bază care ne pot păstra în modul de viață de ucenici autentici: 1. încrederea în Duhul Sfânt și căutarea permanentă a călăuzirii Lui, 2. rămânerea în legătură permanentă cu Cartea lui Dumnezeu, prin studiu, meditație și rugăciune, 3. stabilirea de relații cu semenii și rămânerea în contact cu ei, pentru descoperirea vieții Domnului Hristos din noi în fața lor.

Există, permanent, riscul ca ucenicul să uite prin cine este ucenic și să caute să ia slujirea pe cont propriu. El dispune de tehnici moderne, a învățat metode perfecționate, după cele mai noi descoperiri din domeniul psihologiei, și totul „trebuie” să meargă. Nu trebuie să Îl limităm pe Dumnezeu la anumite metode. El poate lucra așa de diferit, după cum și oamenii sunt atât de diferiți.

Dar modul de a-L percepe pe Dumnezeu și căile Duhului

Sfânt nu ni le transmite nimeni prin vreun tratat sau curs. Ele sunt o experiență personală, și aceasta se îmbogățește pe măsură ce acceptăm totala dependență de Duhul Sfânt.

Deci, știu eu din experiență ce este mântuirea lui Dumnezeu pe care vreau s-o vestesc oamenilor?

Sfințirea

Ucenicul-ucenic este un produs în exclusivitate al lucrării Duhului Sfânt. Determinarea lui nu este dată de înzestrarea naturală, de gradul de instruire sau de calibrul intelectual, ci de „umblarea cu Hristos”.

Oricine dorește să lucreze pentru Dumnezeu trebuie să dovedească o viață spirituală viguroasă și sănătoasă. Aceasta presupune că el va avea în vedere faptul că, în orice moment din viața lui, trebuie să-L descopere pe Domnul Hristos. Aceasta este singura cale ce duce la înnobilitarea și sfințirea caracterului – a fi în slujba Lui.

Cheltuirea de sine

Ucenicul autentic nu numai că trebuie să rostească cuvintele lui Dumnezeu în limbajul său, ci el trebuie să exprime dovada că este „cuvânt” al Fiului, după cum El a fost Cuvântul lui Dumnezeu.

A-L mărturisii pe Domnul Hristos înseamnă a face acest lucru nu numai cu limba, ci și cu fiecare părticică a vieții noastre, în așa fel încât oamenii să recunoască faptul că Domnul Isus există în ființa noastră. Ba chiar mai mult, slujirea presupune nu numai cheltuirea de sine, ci și tot ceea ce ai ca valori de orice fel, materiale și spirituale.

Deși religia Domnului Hristos nu are nimic de-a

Continuare la pagina 8

Nu trebuie să Îl limităm pe Dumnezeu la anumite metode. El poate lucra așa de diferit, după cum și oamenii sunt atât de diferiți.

Câștig sau pierdere?

Aron Moldovan

Îmi stăruie în minte o relatare dintr-un scurt articol de ziar, pe care am povestit-o multora. Se spunea că un cetățean american, care intenționa să dea în judecată pe un debitor care îi datora șase dolari, s-a adresat unui avocat care să-l reprezinte în proces. Avocatul i-a făcut cunoscut că nu merită să deschidă un asemenea proces, deoarece numai onorariul avocatului l-ar costa de cincizeci de ori mai mult decât cei șase dolari.

Dar clientul nu a renunțat, ci i-a spus avocatului că, dacă nu-i acceptă oferta, se va adresa altui avocat. Ca urmare, avocatul a primit trei sute de dolari, plata ce i se cuvenea pentru serviciul său, a deschis procesul, pe care l-a câștigat, iar clientul său și-a primit de la datornic cei șase dolari, la care avea dreptul, declarându-se mulțumit.

Oricât s-ar părea de ciudat, istoria se repetă mereu. Sunt atât de mulți oameni în lume care, pentru a li se face „dreptate”, sunt dispuși să plătească mult mai mult decât valorile pe care le revendică, numai ca să arate că au dreptate sau să-și satisfacă o ambiție. Dar și mai dureros și de neînțeles sunt cazurile în care asemenea lucruri au loc între frații de aceeași credință, care mărturisesc formal că sunt părtași ai dragostei iertătoare, pline de sacrificiu a Mântuitorului nostru. Câtă amărăciune, câtă energie nervoasă, câți bani risipiți și câte binecuvântări pierdute nu rezultă din hotărâri nestrămutate de a rezolva, prin tribunale, conflicte care puteau fi soluționate mult mai simplu!

Profețiile Mântuitorului, potrivit cărora „din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mulți se va răci... Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Mat. 24,12.10), se împlinesc. Dar, atunci când printre cei vizați sunt implicați și preținșii creștini, efectele sunt și mai dezastruoase. Mărturia bisericii este slăbită, bunul ei

nume este știrbit, iar unitatea ei este pusă în pericol.

Apostolul Pavel condamnă cu hotărâre rezolvarea neînțelegerilor dintre membrii bisericii în curțile de judecată, atunci când există alte căi:

„Cum! Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuți și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea?... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept care să judece între frate și frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor!

Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba? Dar voi singuri sunteți aceia care nedreptățiți și păgubiți, și încă pe frați! Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?” (1 Cor. 6,1-9).

Ellen White se înscrie pe aceeași linie de gândire, când scrie: „Când apar tulburări în biserică, nu trebuie să cerem ajutor avocaților din afara credinței noastre. Dumnezeu nu dorește să facem cunoscute dificultățile noastre celor ce nu se tem de El... care nu ascultă de poruncile Sale. Cei ce se încred în astfel de sfătuitori arată că n-au credință în Dumnezeu. Prin lipsa lor de credință, Domnul este dezonorat în mare măsură și ei se rănesc pe ei înșiși... Ei se mușcă și se mănâncă unii pe alții, nimicindu-se între ei (Gal. 5,15). Aceștia dau la o parte sfatul lui Dumnezeu și fac exact lucrurile pe care El le-a interzis. Ei arată că au ales lumea ca judecător al lor și numele lor sunt înregistrate în ceruri împreună cu necredincioșii. Hristos este crucificat din nou și expus rușinii. Acești oameni să știe că Isus nu

le aude rugăciunile. Ei batjocoresc sfântul Său Nume și El îi lasă pradă loviturilor lui Satana până își vor vedea nebunia și vor căuta pe Domnul prin mărturisirea păcatelor lor. Problemele bisericii trebuie păstrate în interiorul ei. Dacă un creștin a fost batjocorit, el trebuie să procedeze cu răbdare. Dacă a fost păgubit, nu trebuie să apeleze la curțile de judecată. Mai degrabă să sufere pierderea și nedreptatea.

Dumnezeu Se va ocupa de membrul nedemn al bisericii care și-a nedreptățit fratele sau a adus prejudicii cauzei lui Dumnezeu. Creștinul nu trebuie să se certe pentru drepturile sale. Dumnezeu Se va ocupa de cel care i le încalcă. A Mea este răzbunarea. Eu voi răsplăti, zice Domnul (Rom. 12,19). De toate lucrurile se ține socoteală și Domnul declară că pe toate le va răzbuna. El va aduce orice faptă la judecată” (*Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 410, 411).

Biblia ne sfătuiește să urmăm exemplul Domnului Isus în toate lucrurile, chiar atunci când suntem nedreptății. Atunci „când era batjocorit”, Isus „nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2,23). De ce totuși aceste cuvinte, atât de bine cunoscute, sunt total ignorate de mulți preținși creștini? Să fie oare lipsa unei legături autentice cu Isus și a vieții de rugăciune? Nu cumva unii dintre noi am uitat ce înseamnă creștinismul real și ne ocupăm prea mult de umilințele și ofensele care ni s-au adus sau de pagubele făcute? Dacă am dori să răspundem la toate ofensele și nedreptățile făcute, ne-ar ajunge oare viața pentru a le trata? Când am mai avea timp să ne ocupăm de cei suferinzi, flămânzi, însingurați, degradați și nemântuiți?

Dacă am avea înțelepciunea și stăpânirea de sine pe care chiar oamenii neconvertiți le apreciază în mod teoretic, ne-am da seama că răzbunarea dăunează mai mult celui ce o manifestă decât celui față de

care se manifestă.

Să rezolvăm neînțelegerile așa cum vrea Dumnezeu

În aplanarea conflictelor este necesar să ne întrebăm:

1. Contribuie calea aleasă de mine la proslăvirea lui Dumnezeu și onorează ea biserica din care fac parte? (Vezi 1 Petru 4,11; 1 Cor. 10,31.)

2. Este dragostea care „nu caută folosul său” prezentă în ceea ce mi-am propus să fac? (Vezi 1 Cor. 13,4,5.)

3. Dacă te-ai cerceta în profunzime, ai găsi la tine manifestări pentru care ai merita să fii tratat în același fel cum ești înclinat să tratezi pe cel ce te-a ofensat? Dacă da, cum justifici pornirea ta împotriva lui și îngăduința față de tine însuși?

În toate cazurile care cad în competența ei, biserica trebuie să se ocupe de membrii săi cu responsabilitate, în dragoste și spirit de rugăciune, examinând cu atenție fiecare caz în parte și luând măsurile corespunzătoare.

4. Sunt oare sfinte motivele pentru care cauți dreptatea?

5. Ești gata să urmezi calea recomandată de Isus Hristos în rezolvarea conflictelor personale? (Vezi Mat. 18, 15-17; Gal. 6,1.2.) Această cale arată pașii care trebuie urmați pentru aplanarea neînțelegerilor: a) „între tine și el singur”; b) în prezența martorilor; c) în fața bisericii.

„Procese civile sunt desfășurate adesea într-un spirit de răutate, care izvorăște din egoismul omenesc. Tocmai aceste procedee dușmănoase trebuie descurajate de o biserică ce caută să dea pe față spiritul Domnului Hris-

tos. Lipsa de egoism a creștinilor va duce pe urmașii lui Hristos să 'sufere paguba' (1 Cor. 6,7), în loc să meargă la judecata celor necredincioși, 'și nu la sfinți' (1 Cor. 6,1)” (*Manualul bisericii*, ed. 1998, pag. 192).

Există totuși cazuri care pot fi soluționate doar de justiția civilă

„Cu toate că, în lumea de astăzi, se ivesc nenumărate ocazii pentru a apela la hotărârile tribunalelor, creștinii ar trebui să prefere rezolvarea prin autoritatea bisericii și să urmărească asemenea rezolvări – prin apelul la hotărârile tribunalelor – numai în acele cazuri care sunt în mod clar sub jurisdicția tribunalelor, și nu sub autoritatea bisericii sau pentru acelea pe care biserica consideră că nu este în măsură să le rezolve. Aceste apeluri la autoritatea civilă nu trebuie să devină o procedură de răzbunare dușmănoasă, ci trebuie promovată dorința de a căuta arbitraj pentru ca diferențele să fie rezolvate în mod pașnic. Exemple de acest fel ar putea fi următoarele: rezolvarea unor drepturi de asigurare, emițerea unei hotărâri cu privire la hotarele unei proprietăți, hotărâri privind unele probleme de administrare a proprietăților, precum și stabilirea tutelei copiilor minori. Cu toate că biserica trebuie să stabilească procedee în armonie cu practica legală, ca să evite situația la care se referă 1 Corinteni 6, ea trebuie să fie mereu atentă să nu fie abătută de la misiunea evanghelică și să nu preia îndatoriri ale magistraților civili (vezi Luca 12,13.14 și *Mărturiile*, vol. 9, pag. 177-178).

Idealul lui Dumnezeu pentru membrii bisericii Sale este ca ei să trăiască 'în pace cu toți oamenii' (Rom. 12,18), atât cât le stă în putință. Biserica trebuie să folosească toate căile posibile și raționale, pe care le are la îndemână, prin care pot fi rezolvate multe neînțelegeri dintre membri. Dacă biserica nu răspunde la cererea de ajutor a unui membru pentru rezolvarea unei

neînțelegeri sau dacă aceasta recunoaște că natura cazului nu cade sub autoritatea ei, trebuie să fie evident faptul că acel membru a epuizat posibilitățile procedurii biblice, prevăzută pentru rezolvarea neînțelegerilor, și că ceea ce ar urma să facă dincolo de acest punct este o problemă de conștiință (vezi *SDA Bible Commentary*, vol. 6, pag. 698) (ibid., pag. 193).

Poate fi pus sub disciplină un membru care acționează în judecată pe un alt membru?

„Totuși, atunci când biserica, încercând să ajute la timp și pe cale pașnică la rezolvarea neînțelegerilor dintre membrii ei, recomandă o soluție, aceștia nu trebuie să respingă în mod superficial recomandarea pe care biserica a oferit-o. Este o situație serioasă ca un membru al bisericii, neținând seama de mijloacele rânduite, să acționeze în judecată pe un alt membru al bisericii. Chiar faptul că aveți judecați între voi este un cusur pe care-l aveți” (1 Cor. 6,7).

Membrii bisericii care dau pe față nerăbdare și egoism, prin faptul că nu sunt dispuși să aștepte și să primească recomandările acesteia pentru rezolvarea neînțelegerilor cu alți membri ai bisericii, pot fi

Aceste apeluri la autoritatea civilă nu trebuie să devină o procedură de răzbunare dușmănoasă, ci trebuie promovată dorința de a căuta arbitraj pentru ca diferențele să fie rezolvate în mod pașnic.

supuși disciplinei acesteia, din cauza efectului dezbinător pe care atitudinea lui îl are asupra bisericii și a refuzului lor de a recunoaște autoritatea legal constituită a bisericii” (ibid., pag. 194).

În toate cazurile care cad în competența ei, biserica trebuie să se ocupe de membrii săi cu responsabilitate, în dragoste și spirit de rugăciune, examinând cu atenție fiecare caz în parte și luând măsurile corespunzătoare. În cazul în care neînțelegerile decurg dintr-o percepție greșită, eforturile trebuie îndreptate spre a-l face pe cel greșit să înțeleagă corect situația. Dacă este vorba de refuzul de a accepta principiile creștine, trebuie luate măsuri în consecință.

Domnul ne dă făgăduința că, dacă vom face tot ce ne spune El, „Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi” (Exod. 23,22).

Domnul Isus nu a promis ferire reclamanților care au dreptate, ci făcătorilor de pace. Fie ca viața fiecăruia dintre membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să constituie pentru cei din jur un apel puternic la împăcarea cu Dumnezeu.

Aron Moldovan este secretarul Uniunii.

Ucenicul... ucenic /Urmare din pagina 5

face cu averea sau cu bunurile materiale, pentru că ea este religia unei relații personale cu El, ucenicul autentic își dă seama că viața lui nu stă în belșugul lucrurilor pe care le stăpânește, pentru că deseori se întâmplă ca averile să îi stăpânească pe cei ce le au.

Atunci, ucenicul-ucenic va înțelege că nevoia lui cea mare este să se îmbogățească față de Dumnezeu, nu față de sine sau față de lume. Și aceasta se face prin punerea în slujba Lui a tot ceea ce are și ce este. „Neavând nimic și totuși având toate lucrurile.”

Există creștini care cred că, dacă avem o atitudine corectă față de Dumnezeu în inima noastră, felul nostru concret de viață contează mai puțin sau deloc.

„Viața lui Isus Hristos trebuie să se arate în trupul nostru, iată de ce trebuie să ascultăm. Atâția oameni cad în extaz în fața mântuirii supranaturale a lui Dumnezeu, în fața faptului extraordinar că El ne mântuiește prin harul Său suveran, dar uită că, acum, El așteaptă să-I dăm ascultare. Trebuie să trăim în acest trup muritor ca fii și fiice ale lui Dumnezeu; trebuie să iradiem viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; și putem face lucrul acesta, deoarece Domnul nostru cel înălțat are toată puterea.

Dacă trupul și sângele nostru nu-I îngăduie Fiului lui Dumnezeu să Se arate în noi, suntem, de fapt, niște antihriști; predicăm ceea ce viața noastră neagă, proclamăm un crez pe care viața noastră practică îl scuipă cu dispreț.

A nega, prin viața noastră, faptul că Isus Hristos poate să facă ceea ce El pretinde că poate să facă reprezintă o blesfemie inconștientă.

Dacă suntem născuți din nou, atunci suntem născuți din viața lui Dumnezeu și trebuie să avem grijă de ea prin faptul că ascultăm de viața Lui. Iar credințioșia Duhului Sfânt se vede prin felul în care ne cizează, atingând orice punct în care nu ascultăm” (Oswald Chambers).

După cum Fiul a descoperit pe Tatăl, tot așa, orice ucenic trebuie să-L descopere pe Fiul.

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20,21).

Teofil Petre este președintele Conferinței Muntenia

Să ne judecăm?

Procesele în contrast cu modul lui Dumnezeu de a rezolva conflictele

Brian Jones

Privind peste veacuri până în zilele noastre, Domnul Isus a spus: „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci”. „Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Mat. 24,12.10).

Această atrofiere generală a iubirii și susceptibilitatea la supărare stau în spatele tuturor celorlalte semne îngrijorătoare ale deteriorării societății noastre. O expresie a acestei iubiri care scade este proliferarea proceselor dintre oameni. După ce de mici li se spune: „Să ai grijă de tine”, sute de mii de americani deschid, în fiecare an, procese împotriva adversarilor adevărați sau imaginari.

Alarmant este mai ales creșterea proceselor lipsite de bunăvoință, dintre membrii bisericii, o tendință care seamănă conflicte și dezbinare în familia lui Dumnezeu și știrbește mărturia ei în fața lumii. Litigiile dintre membri pot duce, de asemenea, la separarea de biserică a unui număr crescut de persoane nemulțumite, care s-au simțit tratate nedrept de alți membri și care sunt convinse că biserica a apostaziat, pentru că se observă îndepărtarea de sfatul divin adresat credincioșilor, de a nu intenta proces unii împotriva altora.

În fiecare zi, știrile arată faptul că procesele sunt costisitoare și pline de tensiune. Dacă nu se simt adânc nedreptățiți și lezați, rareori oamenii intră într-un proces. Dar, atunci când creștinii se dau în judecată unii pe alții, metoda lui Dumnezeu de rezolvare a conflictelor este, de obicei, trecută cu vederea sau respinsă.

Neascultarea de sfatul divin în această privință nu este

ceva nou. Să ne gândim la biserica din Corint. Între alte greșeli pentru care apostolul Pavel îi muștra pe credincioșii corinteni din primul secol, era și aceea că aveau înclinația să deschidă acțiuni judiciare unii împotriva altora. Cu franchețea ce îl caracteriza, Pavel a protestat: „Cum! Când vreunul dintre voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuțiți și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor! Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?” (1 Cor. 6,1-7)

Apostolul Pavel, scriind sub inspirația Duhului Sfânt, avea păreri foarte precise în această privință. El chiar a mers până acolo, încât le-a spus creștinilor că este mai bine să îngăduie să fie nedreptățiți și înșelați, fără nici o compensație, decât să intenteze proces unii împotriva altora. Ascultarea de sfatul acesta cere multă renunțare la sine și iertare, pe care

doar iubirea Domnului Hristos poate să le inspire.

Advențiștii de ziua a șaptea au și sfaturile Spiritului Profetic cu privire la acest subiect. „Atunci când în biserică apar necazuri, n-ar trebui să cerem ajutorul avocaților care nu împărtășesc convingerile noastre. Dumnezeu nu dorește să facem cunoscute greutățile din biserică celor care nu se tem de El. El nu vrea să depindem de ajutorul celor care nu ascultă de cerințele Sale. Cei care se încred în acești avocați arată că nu au credință în Dumnezeu. Prin lipsa lor de credință, Domnul este foarte dezonorat, iar purtarea lor le face mult rău chiar lor. Apelând la cei necredincioși pentru aplanarea neînțelegerilor din biserică, ei se mușcă și se mănâncă unii pe alții, ca să fie 'nimiciți unii de alții' (Gal. 5,15).

Acești oameni dau la o parte sfatul lui Dumnezeu și fac tocmai lucrurile pe care El le-a poruncit să nu le facă. Ei arată că și-au ales lumea ca judecător, iar în cer, numele lor sunt înregistrate la un loc cu ale celor necredincioși. Domnul Hristos este răstignit din nou și făcut de rușine în fața oamenilor. Aceștia să știe că Dumnezeu nu le ascultă rugăciunile. Ei insultă Numele Său cel sfânt și El îi va lăsa să fie loviți de Satana, până când își vor vedea nechibzuința și Îl vor căuta pe Domnul, mărturisindu-și păcatul.

Lucrurile care privesc biserica trebuie ținute în cadrul bisericii. Dacă se comite o nedreptate împotriva unui creștin, el trebuie să o suporte cu răbdare; dacă este înșelat, să nu apeleze la curțile de justiție. Mai bine să sufere pierderea și nedreptatea. Dumnezeu va pedepsi pe acel membru nedemn al bisericii, care înșală pe fratele său ori cauza lui Dumnezeu; creștinul nu trebuie să se certe pentru drepturile lui. Dumnezeu va judeca pe cel care încalcă aceste drepturi. 'Răzbu-narea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul' (Rom. 12,19). Se

păstrează un raport al tuturor acestor lucruri și Domnul spune că El va răzbuna. El va aduce fiecare faptă la judecată" (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 410, 411).

Scriptura ne îndeamnă continuu să lăsăm ca Domnul Isus să fie exemplul nostru în toate lucrurile, inclusiv în modul în care tratăm nedreptatea (vezi 1 Pet. 2,21).

„Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător" (vers. 23). Acest verset biblic este bine cunoscut. Atunci, de ce mulți credincioși arată așa de puțină maturitate și răbdare când au de-a face cu conflicte, mai ales cu ceilalți membri?

Douăzeci de ani de experiență pastorală mă ajută să identific mai mulți factori care pot să contribuie la aceasta:

- lipsa unei legături apropiate cu Domnul Hristos,
- slaba viață de rugăciune,
- insuficiența experiență practică în Cuvântul lui Dumnezeu,
- preocuparea cu suferința și cu umilința aduse de ofensele suferite.

Fără îndoială că ar putea fi citate și alte motive înrudite cu acestea. Dar oricare dintre cele de mai sus, fie unul singur, fie mai multe, ar putea face ca adoptarea atitudinilor și practicilor răzbu-nătoare ale lumii să fie ușoară, poate [chiar] inevitabilă.

Fiecare dintre noi este pus la încercare în această privință, în anumite momente din viața noastră creștină. Domnul Isus a spus că nici unul dintre noi nu poate să evite prilejurile de păcătuire și purtarea urâtă din partea altora. Dar El a rostit un vai nu asupra victimelor, ci asupra celor prin care vin prilejurile de păcătuire (vezi Luca 17,1,2).

Creștinii, în general, și noi, advențiștii, în particular, avem nevoie de o adâncă și tot mai mare convertire, care să ne facă în stare să rezolvăm conflictele așa cum vrea Dumnezeu. De asemenea, trebuie să aducem o teologie clară a împă-

cării în prim planul experienței bisericii noastre. Aceasta înseamnă mai mult decât punerea laolaltă a câtorva versete biblice ca să dovedim că ar trebui să trăim în pace unii cu alții. Este necesar să avem o înțelegere amplă, deplină, a metodei lui Dumnezeu de aplanare a neînțelegerilor. Principiile Scripturii trebuie accentuate și respectate în același fel în care trebuie să practicăm alte puncte de doctrină, cum ar fi zecimea, respectarea Sabatului și reforma sănătății.

Prezentarea unui plan complet de tratare a conflictelor dintre membrii bisericii, care să urmărească mântuirea lor, depășește cadrul acestui articol, dar pot fi oferite câteva principii fundamentale. Aceste principii se aplică în egală măsură posibililor reclamanți și pârâți în procesele dintre cei credincioși.

1. Mai presus de oricare alte considerente, căutați mai întâi slava lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 4,11; 1 Cor. 10,31).

2. Rețineți faptul că adevărata iubire (gr. *agape*) „este îndelung răbdătoare, este plină de bună-tate... nu pizmuiește... nu caută folosul său" (1 Cor. 13,4,5).

3. Cercetați-vă inima ca să vedeți dacă nu cumva ați ofensat pe cineva în mod inutil. Fiți dispus să recunoașteți că este posibil ca dv. să fi provocat pe cineva să recurgă la măsuri juridice împotriva dv.

4. Examinați-vă motivele pentru care căutați dreptatea. Nu cumva cel mai important motiv este să evitați suferința și pierderea, nedreptatea și insulta, în loc să fie acela de a câștiga pe un frate sau pe o soră în Domnul Hristos? Nu cumva dorința de răzbu-nare colorează acțiunile dv.?

5. Urmați metoda și spiritul Domnului Hristos de rezolvare a conflictelor. Nu vă considerați superiori și nu roștiți cuvinte de condamnare. Referiți-vă la subiect în mod deschis, într-un spirit de

iubire (vezi Mat. 18,15-17; Gal. 6,1.2).

Dumnezeu intenționează ca toți cei care primesc Evanghelia păcii să se angajeze, alături de Domnul Hristos, pentru o lucrare de împăcare (vezi 2 Cor. 5,19-21). Trebuie, atunci, să consimțim la nedreptățile care se fac față de noi sau față de alții? Nu, categoric nu. Dar înseamnă că trebuie să ne apropiem de cei vinovați într-un spirit care urmărește mântuirea lor, tratând cu respect cele mai bune interese ale fiecăruia, fie „parte vătămată“, fie „parte vinovată“. Scuzarea sau ignorarea păcatului nu contribuie la mântuire. Sub această complicitate tăcută,

deseori fierb resentimente. Din acest motiv, Scriptura ne sfătuiește: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să muștri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui“ (Lev. 19,17, Ezech. 3,17-21; Luca 17,3.4; 2 Tim. 4,2). „Mai bine o mustrare pe față decât o prietenie ascunsă“ (Prov. 27,5).

Atunci, cum trebuie să se poarte fiecare membru al bisericii sau biserica întregă cu cei a căror purtare nu este etică sau este chiar nelegală? Cu siguranță, pașii pe care i-a schițat Isus în Matei 18,15-17 trebuie să fie urmați cu atenție.¹ Este semnificativ faptul că Domnul Isus a dat sfatul acesta imediat după ce Și-a anunțat misiunea de a-i căuta și salva pe cei pierduți. El Și-a comparat bucuria în aducerea la îndeplinire a acestei misiuni cu bucuria extraordinară a unui păstor care și-a salvat oaia pierdută (vezi vers. 11-14). Înțelegerea contextului afirmațiilor des repetate ale Domnului Isus, din Matei 18, ar trebui să ne inspire hotărârea de a aduce la îndeplinire orice lucrare

faptul că persoana care își exprimă nemulțumirea are dreptate. În această etapă, este nevoie de mai mulți sfătuitori care să ajute la evaluarea motivelor de nemulțumire și să stabilească dacă impasul se datorează celui care acuză, celui acuzat sau ambilor. Este posibil să se descopere că motivele de nemulțumire nu sunt întemeiate; conflictul poate că pornește de la o înțelegere greșită. Dezacordul poate fi o problemă de înțelegere, nu de principiu, și să nu fie vorba de

de corijare, urmărind pe deplin îndreptarea celor vinovați, într-un mod creștinesc.

Fiecare efort de a realiza soluționarea conflictelor și împăcarea trebuie să includă anumite elemente de bază:

- Definiți în mod clar, pentru dv., motivul neînțelegerii.
- Pregătiți-vă în rugăciune să vorbiți cu cel despre care credeți că s-a purtat greșit.
- Cu bunătate și amabilitate, spuneți-i celui vinovat care este poziția dv.
- Ascultați răspunsul, cu atenție și respect.
- Încercați să înțelegeți punctul de vedere al celuilalt.
- Dacă în continuare credeți că aveți dreptate și că persoana cealaltă a greșit, dar nu puteți ajunge la înțelegere, atunci rugați unul sau doi membri credincioși, cu o gândire matură, să vă ajute să discutați mai departe conflictul acesta cu persoana implicată.

În acest ultim stadiu de intervenție, nu întotdeauna se dovedește

o greșală. Metoda de mediere enunțată de Domnul Isus este menită atât să-i protejeze pe cei nevinovați, cât și să-i tragă la răspundere pe cei vinovați, arătându-se dreptate și compasiune față de toți.

Ca un pas următor, Domnul Isus permite ca, dacă persoana acuzată a greșit, dar refuză să-și recunoască greșeala, problema să fie adusă atunci în fața corpului bisericii pentru a lua o hotărâre. Potrivit *Manualului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*, pe baza capitolului 18 din Evanghelia după Matei, pasul acesta trebuie să fie făcut în două etape, începând cu comitetul bisericii, care este următorul nivel de mediere. Dacă eforturile comitetului se dovedesc zadarnice, atunci trebuie convocată oficial o adunare administrativă, pentru ca întreaga biserică ia o hotărâre. Cei împotriva cărora sunt aduse acuzații trebuie tratați cu respect și să li se dea toate ocaziile necesare pentru a se apăra.

Dacă biserica se călăuzește după Scriptură și, potrivit judecății bise-

ricii, persoana acuzată a greșit, atunci această persoană trebuie muștrată sau pusă sub disciplină, așa cum arată *Manualul bisericii*, fie prin cenzură, fie prin excludere, în funcție de gravitatea păcatului. Dar niciodată aceste acțiuni nu trebuie aduse la îndeplinire într-o atmosferă inchișitorială. Dacă biserica are scopul să stabilească adevărul și pacea, cresc foarte mult șansele să se ajungă la rezolvarea conflictului și la împăcare.

Domnul Isus a spus că nici unul dintre noi nu poate să evite prilejurile de păcătuire și purtarea urâtă din partea altora. Dar El a rostit un vai nu asupra victimelor, ci asupra celor prin care vin prilejurile de păcătuire.

„Membrii bisericii, ca reprezentanți ai Domnului Hristos, să se unească în rugăciune și, cu iubire, să stăruie ca persoana care a greșit să fie îndreptată. Duhul Sfânt va vorbi prin servii Săi, stăruind de cel rățâcit să se întoarcă la Dumnezeu. Apostolul Pavel, vorbind prin inspirație, spune: 'Ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!' (2 Cor. 5,20). Cel care respinge această invitație comună a rupt legătura care îl unea cu Domnul Hristos și astfel s-a rupt de părtășia cu biserica. De aici înainte, a spus Isus, el să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș¹. Dar fratele acela nu trebuie privit ca și cum nu ar mai avea drept la mila lui Dumnezeu. Să nu fie disprețuit sau neglijat de

frații lui de mai înainte, ci să fie tratat cu duiosie și compătimire, ca una dintre oile pierdute pe care Domnul Hristos încă le caută să le aducă în staulul Său” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 362, 363).

Mai există o problemă care trebuie luată în considerare. Din toate părțile, ni se aduce aminte că trăim într-o epocă a litigiilor. Din punct de vedere laic, biserica este o asociație imensă, cu resurse financiare considerabile. Nu este de mirare că, uneori, Satana îi va îndemna pe cei nemulțumiți să dea în judecată biserica sau una dintre instituțiile ei, pentru sume de bani colosale. Deși biserica trebuie să trăiască într-o lume materială, mărturia ei hotărâtoare trebuie să fie de natură spirituală. Avem o singură protecție supremă împotriva acestor asalturi. Dumnezeu i-a descoperit-o lui Moise în aceste cuvinte: „Dar, dacă vei asculta glasul Lui [al Mântuitorului] și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi” (Exod. 23,22). Un exemplu mai clar despre aceasta îl constituie imposibilitatea lui Balaam de a aduce un blestem asupra lui Israel, atunci când poporul trăia în ascultare de Dumnezeu. Dar, atunci când Israel a fost ademenit să se deparțeze de legile Sale, poporul a devenit vulnerabil la atacul vrăjmașului.

Credințioșia nu garantează în mod automat protecția față de toate nedreptățile făcute fie unei persoane, fie trupului Domnului Hristos. Dar atunci când suntem credințioși principiilor biblice, Domnul va reduce forța loviturilor vrăjmașului și în cele din urmă le va face fără putere (vezi Luca 10,19). Ca oameni credințioși, suntem chemați la ceva mai important decât doar să scăpăm de nedreptate: trebuie, de asemenea, să evităm să le facem rău altora. În scopul acesta, ca membri ai bisericii, bine facem dacă ne hotărâm ca, prin harul lui Dumnezeu, viața

noastră să fie pătrunsă de regula de aur: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii” (Mat. 7,12). Dacă nu trim prințipiul acesta sub toate aspectele, „dreptatea” va curge „ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată” (Amos 5,24). Dacă sunt urmate principiile Bibliei și ale Spiritului Profetic, atunci vor fi rare ocaziile ca membrii bisericii să se dea în judecată unii pe alții, să dea în judecată biserica lor sau pe membrii altor biserici. Prin părtășia noastră la trupul Domnului Hristos, fiecare dintre noi este chemat la rolul de pacificator și de mediator.

Prin părtășia noastră la trupul Domnului Hristos, fiecare dintre noi este chemat la rolul de pacificator și de mediator. Domnul Isus nu a spus: „Ferice de reclamanții care au dreptate”, ci: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”.

În definitiv, Domnul Isus nu a spus: „Ferice de reclamanții care au dreptate”, ci: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Mat. 5,9).

¹ În cazuri de abuz asupra copiilor sau de alte fapte periculoase, pedepsite de lege, din punct de vedere biblic este corect și legea cere ca acestea să fie declarate în cel mai scurt timp autorităților cuvenite.

Brian Jones este pastorul bisericii adventiste din Berkely Springs, Virginia de Vest, S.U.A.

Dintr-un alt unghi

Marla Anderson de vorbă cu Roy Adams

Procesele dintre membrii bisericii pot deveni o problemă extrem de complexă în societatea de astăzi. Realitatea aceasta reiese, credem, din dialogul de mai jos, selectat dintr-un interviu cu judecătoarea Marla Anderson.

Adams: Ce credeți despre procesele deschise la cererea unor adventiști împotriva altor adventiști?

Anderson: Depinde de motivul pentru care membrii bisericii merg la tribunal. O fac din răzbunare, din mânie? Sau încearcă în mod pașnic să rezolve o problemă pe care este prea costisitor să o ignore? Există, între membri, tot felul de dispute și dezacorduri – atât de importantă majoră, cât și de mică însemnătate – care ar trebui să rămână în cadrul bisericii. Aceste lucruri n-ar trebui să fie expuse în fața marelui public.

Dar există unele lucruri despre care eu cred că necesită o intervenție, pur și simplu din cauza amplexului lor. Să zicem, de exemplu, că doi membri sunt parteneri într-o afacere și că afacerea este pe cale să se destrame. Ei pot să expună familiile lor și pe toți ceilalți la obligația de a plăti mari impozite și la multe alte neplăceri din partea guvernului (în funcție de modul în care este organizată afacerea), dacă lucrurile nu sunt rezolvate așa cum trebuie. Dacă ei nu pot să ajungă la o înțelegere asupra modului în care să dizolve sau să lichideze afacerea (și, uneori, chiar dacă pot să ajungă la o înțelegere), ar putea fi înțelept să apeleze la justiție ca să se asigure că problemele sunt rezolvate în mod cinstit și pentru binele tuturor celor implicați.

Ce părere aveți în legătură cu sfatul apostolului Pavel adresat creștinilor, de a nu se da în judecată unii pe alții, ci mai bine să sufere paguba?

Uneori este mai bine să suferim paguba. Totuși, este necesar să ne întrebăm care sunt implicațiile legale și personale, dacă problema rămâne nerezolvată. În zilele noastre, când se fac acorduri și relații de afaceri de mare amploare – care au de-a face cu proprietatea și cu alte investiții majore – trebuie să hotărâm dacă este înțelept să supunem familia noastră și pe alții la ceea ce poate să însemne o pagubă

financiară considerabilă. Pot să fie implicate impozite. Sau un creditor poate să vină să pretindă casa ori proprietatea noastră.

Dacă este vorba doar de o sumă de bani pe care ne-o datorează cineva și știm că ne putem dispensa de ea fără ca aceasta să afecteze grav bunăstarea familiei noastre, acesta e un lucru. Dar, dacă avem o relație de afaceri complexă, în care sunt implicate impozite, datorii mari și creditori, atunci este posibil să dorim ca aceste probleme să fie rezolvate așa cum se cuvinte: prin justiție. Să ținem minte că nu este vorba doar de insistența asupra unei păreri sau de căutarea răzbunării, ci de protejarea noastră și a familiei noastre de o pagubă importantă și ireparabilă.

Cunoașteți bine sistemul de mediere din cadrul bisericii?

Nu așa de bine. Dar cred că este un mijloc care trebuie încercat. Totdeauna este mai bine, dacă este posibil, ca membrii bisericii să ne ajute să rezolvăm o problemă înainte să apelăm la justiție. Dar, dacă un membru este prea încăpățânat, dacă nu este dispus să lucreze prin sistemul acesta, atunci singura metodă care mai rămâne ar putea fi apelarea la justiție. Dacă situația nu poate fi remediată pe căi neoficiale, atunci ar putea fi necesar să facem un pas mai departe.

Ce părere aveți despre cazurile care angajează biserica în sine? În ce fel de situații poate biserica să înainteze proces împotriva unui membru al ei?

Biserica trebuie să examineze foarte serios motivul pentru care înaintează proces. O face doar ca să insiste asupra unei păreri? Sau trebuie protejat un aspect important al instituției? Care este paguba pentru biserică, dacă nu se înaintează procesul, în comparație cu binele care se așteaptă dacă se apelează la justiție? Poate biserica să suporte pierderea și să meargă mai departe? Sau problema este așa de complicată, încât este necesar să se apeleze la tribunal ca să fie rezolvată? Cred că acestea sunt întrebările relevante.

Și repet, trebuie ca permanent să se compare paguba cu binele care poate să rezulte.

Marla Anderson lucrează ca judecător la Monterey, California. Roy Adams este redactor asociat la Adventist Review.

Ce se cuprinde într-un nume

**BISERICA ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA**

Avocatul Walter Carson explică de ce numele Bisericii Adventiste trebuie să fie protejat.

Bill Knott

Fruntea i se încrețește în timp ce privește prin fereastra sălii de conferințe la norii care se strâng pe cerul senin de deasupra statului Maryland, S.U.A.

„Ori de câte ori conducerea bisericii ajunge la concluzia că trebuie să folosim sistemul juridic ca să apărăm bunul nume al bisericii, primim o mulțime de scrisori”, spune el vorbind rar. „Nu numai că, în America, societatea în general manifestă neîncredere în sistemul juridic, dar adventiștii au și mai multe motive să se ferească de procese.

Faptul că luăm în serios ceea ce spune Scriptura, mai ales în Matei 18 și 1 Corinteni 6, înseamnă că întotdeauna vom avea rezerve față de folosirea sistemului juridic, chiar în situațiile în care lucrurile sunt conturate în modul cel mai clar.”

Pentru Walter Carson, care lucrează ca avocat la Biroul Juridic al Conferinței Generale, problemele care gravitează în jurul întrebării juste și a folosirii abuzive a numelui Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea sunt importante și tulburătoare.

„Primim scrisori care ne anunță că, prin faptul că am solicitat și am primit protecția legală pentru numele bisericii, am împlinit profețiile din cartea Apocalipsa”, adaugă el. „Acești membri sinceri consideră că noi am cerut protecția 'fiarei' și că am făcut un chip al ei. Pentru acești membri, încercarea de a ocroti bunul nume al bisericii, prin justiție, de cei care vor să-l folosească în mod abuziv este încă o dovadă a modului în care biserica s-a corupt.”

Fratele Carson lucrează de 21 de ani la Biroul Juridic al Conferinței Generale și este specializat în probleme de protejare a numelui bisericii și de drepturi

de proprietate intelectuală. Împreună cu alte persoane dintre cei șase membri ai comitetului Biroului Juridic, el a fost implicat în mai multe cazuri de importanță crucială, care au limitat șansa ca grupări disidente să-și însușească numele bisericii, de care s-au despărțit, și să se descrie ca fiind „adventiste de ziua a șaptea”. O hotărâre din 1996 a Comisiei de Justiție și de Apel a S.U.A. pentru Nume de Instituții, din cadrul Departamentului S.U.A. pentru Patentă și Nume de Instituții, a confirmat faptul că biserica este înregistrată sub numele „Adventistă de Ziua a Șaptea” și, de asemenea, că bisericii i se permite să folosească în mod exclusiv denumirea de „adventist(ă)”.

Punctul de vedere comun al colegilor mei, al meu, precum și al conducerii bisericii este că aceste lucruri țin de rolul de administratori la care ne cheamă Dumnezeu”, spune fratele Carson. „Când adventiștii care serbau Sabatul și-au luat numele 'adventiști de ziua a șaptea' ca nume oficial, au existat o mulțime de implicații pentru viitor. Unele dintre ele erau înțelese de cei care au votat această hotărâre.

Până atunci, doar persoane particulare avuseseră drept de proprietate: începând din 1863, dreptul acesta putea să-l aibă o societate [economică] ce avea statut juridic și care funcționa ca un braț al bisericii. Fără o organizație oficială sau fără un corp de pastori acreditați în mod oficial, predicatori neloiali sau care lucrau în mod independent puteau să se recomande ca fiind adventiști în sensul deplin al cuvântului.

Cu aceste două dificultăți ne confruntăm și astăzi, așa cum vor arăta unele dintre procesele în care suntem implicați”, adaugă el. „Poate o grupare disidentă sau un pastor disident să folosească în mod legitim denumirea de 'adventist de ziua a șaptea' ca să descrie o activitate sau o organizație, când aceste persoane s-au retras ele singure din comuniunea mondială a bisericii care poartă acest nume? Credem că nu.”

În prezent este pe rol, la Tribunalul de District New York al Statelor Unite, un caz în care este implicată o grupare neafiliată la nici o biserică, formată din persoane care s-au separat singure de biserica adventistă de ziua a șaptea Immanuel, din Brooklyn. Luând numele „Emmanuel Seventh-day Adventist Church” (Biserica adventistă de ziua a șaptea Emanuel”), gruparea a înaintat, totodată, acțiune în justiție ca să pretindă zecimea și darurile ce aparțin bisericii adventiste locale, care a fost înființată și organizată în cadrul Conferinței Greater New York. Conducătorii conferinței răspund acestui proces civil la un tribunal statal, în timp ce Conferința Generală a înaintat, la curtea federală, proces cu privire la încălcarea prevederilor de folosire a numelui.

Unii adventiști ar putea să creadă că am face bine dacă am ignora aceste abuzuri”, afirmă fratele Carson. „Ei se mulțumesc să spună: 'Lăsați-L pe Dumnezeu să rezolve problemele'. Dar există o valoare morală – și chiar una monetară – legată de numele bisericii, așa cum arată procesele de felul acesta. Un nume poate să nu fie palpabil, dar el are o valoare distinctă pe piața ideilor. Publicitatea dăunătoare care a însoțit tragedia de la Waco, acum câțiva ani, în care în mod incorect s-au făcut legături între gruparea lui David Koresh și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, a creat multă confuzie în

mintea oamenilor.

Un nume, mai ales numele unei colectivități religioase, identifică această colectivitate și sistemul ei de valori ca fiind distincte de toate celelalte. Cei care vor să-și însușească numele acesta pentru că el ar putea să genereze bunăvoință acționează într-un mod care nu este nici etic și nici legal. Ei creează confuzie în rândul oamenilor, în mijloacele de informare și, uneori, chiar între membrii noștri.”

Fratele Carson nu-și poate reține un zâmbet, atunci când e vorba despre atitudinile contradictorii pe care le au unii adventiști față de implicarea bisericii lor în procese.

„Când biserica înaintează un proces ca să apere drepturile unui angajat adventist împotriva căruia se face o discriminare sau care este concediat pentru că serbează Sabatul, aproape că nu primim decât

Scopul nostru este să rezolvăm toate neînțelegerile la nivelul cel mai scăzut posibil.

aplauze. De asemenea, când Biroul Juridic al Conferinței Generale deschide proces în cazuri care afectează drepturile constituționale ale adventiștilor și ale celor care aderă la alte religii, cei mai mulți, dacă nu toți adventiștii, percep aceasta ca pe o activitate legitimă.

Dar protejarea bunului nume al bisericii, prin proces, îi tulbură pe mulți adventiști”, spune el, arătând că, în fiecare an, apar, în medie, cam 10 situații care cer un răspuns din partea acestui departament. „Prima noastră reacție este să încercăm o apropiere frățască de cei care nu mai acționează frățeste. Noi îi rugăm să înceteze să folosească un nume pe care ei nu-l mai poartă ca rezultat al alegerii lor. De cele mai multe ori, singurul răspuns pe

care îl primim la rugămintea noastră este acesta: 'Vom face așa cum vrem noi'.

Atât Matei 18, cât și I Corinteni 6 se ocupă de influența negativă a proceselor dușmănoase dintre frați”, spune fratele Carson (pentru o discuție mai amplă a acestui subiect, vezi articolul „Să ne judecăm?”, de la pagina 9). „Dar ambele pasaje vorbesc și despre un timp în care fratele disident nu mai acționează ca un frate care recunoaște autoritatea bisericii de a rezolva problemele și candidează pentru un altfel de răspuns din partea bisericii.

Aceste hotărâri sunt luate cu precauție și, așa vrea să adaug, cu rugăciune, cu sfatul unanim al conducerii Conferinței Generale. Scopul nostru este în armonie cu sfatul Bibliei de a rezolva toate neînțelegerile la nivelul cel mai scăzut posibil și astfel să menținem ocazia pentru îmbunătățirea relațiilor în viitor.”

Fratele Carson crede că, în lunile următoare, vor avea loc mai multe procese în care va fi implicat numele bisericii. „Explozia de informații și de afaceri reprezentată de creșterea rețelei Internet va aduce în prim plan multe probleme complicate”, spune el. „Încă nu înțelegem clar modul în care legile ce apără folosirea numelui bisericii se vor aplica la mijloacele electronice sau la diferitele website-uri care se prezintă ca fiind adventiste. Scopul nostru este să aplicăm cu credincioșie principiile lucrării noastre, așa încât denumirea de 'adventist(ă) de ziua a șaptea' să aibă, în continuare, o semnificație clară, lipsită de ambiguitate în fața publicului și în mintea tuturor celor care îndrăgesc această biserică.”

Bill Knott este redactor adjunct al revistei Adventist Review.

**Dacă aduceți multă roadă, prin
aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit;
și voi veți fi astfel ucenicii Mei.**

Ioan. 15,8

Ellen White

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,34.35). Acestea nu sunt cuvintele unui om, ci sunt cuvintele Răscumpărătorului nostru; și cât de important este să împlinim porunca pe care El ne-o dă!

Nu există nimic care să poată slăbi influența bisericii așa cum o poate face lipsa iubirii. Domnul Hristos spune: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii” (Mat. 10,16). Dacă trebuie să întâmpinăm împotrivire din partea vrăjmașilor noștri, care sunt reprezentați ca lupi, să fim atenți să nu manifestăm același spirit între noi. Vrăjmașul știe bine că, dacă nu avem dragoste unii pentru alții, el poate să-și atingă scopul, să rănească și să slăbească biserica, producând neînțelegeri între frați. El îi poate conduce la bănuieli rele, la vorbire de rău, la acuzații, la condamnare și la ură unii față de alții. În acest fel, cauza lui Dumnezeu este dezonorată, Numele Domnului Hristos este batjocorit și

Nu există nici un mijloc mai sigur de a ne slăbi singuri în lucrurile spirituale decât a fi invidioși, suspicioși unii față de alții, a fi plini de critică și de presupuneri rele. „Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi, pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3,15-18).

Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să vină în acea poziție în care El să-și poată reversa iubirea asupra noastră. El a acordat o mare valoare omului și ne-a răscumpărat prin jertfa singurului Său Fiu, iar noi trebuie să vedem în semenul nostru pe cel care a fost răscumpărat cu sângele Domnului Hristos. Dacă avem această dragoste unii față de alții, vom crește în iubire față de Dumnezeu și față de adevăr. Ne doare inima când vedem cât de puțină iubire este cultivată în mijlocul nostru. Dragostea este o plantă de origine

Puterea iubirii

se face un rău nespulș sufletelor oamenilor.

Cât de atenți ar trebui să fim ca acțiunile și cuvintele noastre să fie toate în armonie cu adevărul sacru pe care Dumnezeu ni l-a încredințat! Oamenii din lume ne privesc să vadă ce face credința noastră pentru caracterul nostru și pentru viața noastră. Ei se uită să vadă dacă ea are un efect sfințitor asupra inimii noastre, dacă suntem schimbați să ajungem asemenea Domnului Hristos. Ei sunt gata să descopere fiecare defect în viața noastră, fiecare inconsecvență în acțiunile noastre. Să nu le dăm ocazie să ne batjocorească credința.

Nu împotrivirea din partea lumii ne va pune în cel mai mare pericol; răul nutrit chiar în mijlocul nostru este cel care ne provoacă dezastrul cel mai dureros. Viața neconsacrată a mărturisitorilor de formă [ai religiei] este cea care întârzie lucrarea adevărului și aduce întuneric asupra bisericii lui Dumnezeu.

cerească și, dacă vrem ca ea să înflorească în inima noastră, trebuie să o cultivăm zilnic. Blândețea, amabilitatea, îndelunga răbdare, a nu ne mânia, a acoperi totul, a suferi totul – acestea sunt roadele aflate pe prețiosul pom al iubirii (vezi 1 Cor. 13,4-7).

Când sunteți alături unii de alții, fiți prevăzători în vorbire. Conversațiile voastre să fie de așa natură, încât să nu trebuiască să vă căiți. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecețuiți pentru ziua răscumpărării” (Efes. 4,30). „Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (Mat. 12,35). Dacă iubirea pentru adevăr este în inima voastră, veți vorbi despre adevăr. Veți vorbi despre fericita nădejde pe care o aveți în Domnul Isus. Dacă aveți iubire în inimă, veți căuta să-l întăriți și să-l zidiți sufletește pe fratele vostru,

în credința voastră prea sfântă. Dacă se rostește un cuvânt dăunător pentru caracterul prietenului sau fratelui vostru, nu încurajați această vorbire de rău. Ea este lucrarea vrăjmașului. În mod politic, amintiți-i vorbitorului că Cuvântul lui Dumnezeu interzice conversațiile de felul acesta.

Nu există nici un mijloc mai sigur de a ne slăbi singuri în lucrurile spirituale decât a fi invidioși, suspicioși unii față de alții, a fi plini de critică și de presupuneri rele.

Trebuie să golim inima de tot ce întinează templul sufletului, ca Domnul Hristos să poată locui în el. Răscumpărătorul nostru ne-a spus cum putem să-L descoperim lumii. Dacă nutrim Spiritul Său, dacă manifestăm dragostea Lui față de alții, dacă ne apărăm interesele unii altora, dacă suntem amabili, răbdători, îngăduitori, lumea va avea o dovadă, prin roadele pe care le dăm, că suntem copii lui Dumnezeu. Unitatea din biserică este cea care ne face în stare să exercităm o influență conștientă asupra necredincioșilor și asupra celor lumești...

Dumnezeu nu vrea să ne așezăm pe scaunul de judecată și să ne judecăm unii pe alții. Dar cât de adesea se face aceasta! O, cât de atenți ar trebui să fim să nu judecăm pe fratele nostru! Ni se spune cât se poate de sigur că, așa cum Îi judecăm pe alții, așa vom fi judecați și noi; că ni se va măsura cu aceeași măsură cu care noi măsurăm altora. Domnul Hristos a declarat: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt ne-

folositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit” (Mat. 12,36.37). Având în vedere aceasta, cuvintele noastre să fie de un așa caracter, încât ele să primească aprobarea lui Dumnezeu. Când vedem greșeli în alții, să ne aducem aminte că noi avem greșeli poate mai grave, în fața lui Dumnezeu, decât greșeala pe care o condamnăm în fratele nostru. În loc să arătăm altora defectele lui, să Îl rugăm pe Dumnezeu să-l binecuvânteze și să-l ajute să-și învingă greșeala. Domnul Hristos va aproba acest spirit și această acțiune și vă va deschide calea să roștiți un cuvânt de înțelepciune care îi va da putere și îl va ajuta pe cel slab în credință.

Lucrarea de a ne zidi sufletește unii pe alții în credința prea sfântă este o lucrare binecuvântată; dar lucrarea de a dărâma este o lucrare plină de amărăciune și de durere. Domnul Hristos Se identifică cu copiii Săi care suferă; pentru că El spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40). Dacă toți ar împlini porunca dată de Domnul Hristos, ce iubire și ce unitate ar exista între cei care Îl urmează!

Fiecare inimă are durerile și dezamăgirile ei și trebuie să căutăm să ne ușurăm poverile unii altora, prin manifestarea iubirii Domnului Hristos față de cei din jurul nostru. Dacă discuțiile noastre s-ar ocupa de cer și de lucrurile cerești, vorbirea de rău ar înceta curând să aibă vreă atracție pentru noi. Atunci nu am pune piciorul pe terenul primejdios al vrăjmașului. Nu am intra în ispită, nici nu am cădea sub puterea celui rău.

În loc să găsim greșeli la alții, să fim critici cu noi înșine. Fiecare să ne întrebăm: Este inima mea așa cum trebuie în fața lui Dumnezeu? Îl va slăvi această purtare pe Tatăl meu care este în cer? Dacă ați

nutrit un spirit greșit, el să fie alungat din suflet. Aveți datoria să eradicati din inima voastră tot ce este de natură să întineze; fiecare rădăcină de amărăciune să fie smulsă, ca să nu fie contaminați și alții de influența ei vătămătoare. Nu lăsați nici o plantă otrăvitoare să rămână în solul inimii voastre. Dezrădăcinați-o chiar acum și sădiți în locul ei planta iubirii. Domnul Isus să fie păstrat cu sfințenie în suflet.

Domnul Hristos este exemplul nostru. El mergea din loc în loc, făcând bine. El trăia ca să-i binecuvânteze pe alții. Iubirea înfrumuseța și înnobila toate acțiunile Sale și noia ni se poruncește să călcăm pe urmele Lui. Să ne aducem minte că Dumnezeu a trimis pe singurul Lui Fiu în această lume a durerii, ca să „ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod [un popor deosebit, după trad. engl. KJV]

Dragostea este o plantă de origine cerească și, dacă vrem ca ea să înflorească în inima noastră, trebuie să o cultivăm zilnic.

care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2,14). Să căutăm să aducem la îndeplinire porunca lui Dumnezeu și să împlinim Legea Lui. „Dragostea este împlinirea Legii” (Rom. 13,10), și Cel care a murit ca noi să putem trăi ne dă această poruncă, să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El; și lumea va cunoaște că suntem ucenicii Lui, dacă vom avea această dragoste unii pentru alții.

Acest articol a apărut pentru prima dată în Advent Review and Sabbath Herald din 5 iunie 1888.

Unica strategie posibilă - 3

Nicușor Ghițescu

În articolul anterior am precizat faptul că, pentru a folosi unica strategie posibilă ca să vestim lumii întregi mesajul Evangheliei veșnice din Apocalipsa 14, 6-12, este absolut necesară o pocăință sinceră, tot mai profundă și totodată zilnică (Apoc. 3,19). Această pocăință este un imperativ urgent, îndeosebi pentru aceia care avem părerea (amăgitoare) că suntem pocăiți. Numai Duhul lui Dumnezeu ne poate ajuta să ne pocăim cu adevărat prin lucrarea Sa zilnică asupra minții noastre (gr. *metanoia*), dobândind o optică nouă, sănătoasă, și o inimă străpunsă pentru păcatele noastre pe care le-am subestimat, ca fiind fără însemnătate (1 Cor. 7,9; Fapte 2,37).

Voi încerca să punctez, cu ajutorul lui Dumnezeu, următoarele condiții care trebuie să urmeze pocăinței zilnice:

1. *Experiența zilnică a „nașterii de sus” (Ioan 3,3).*

Domnul Isus a folosit o metaforă pentru a ilustra felul în care lucrează Dumnezeu (Ioan 3,3.5.7). Lucrarea Sa mântuitoare *pentru noi* include lucrarea Sa transformatoare *în noi* și ea este în întregime lucrarea Duhului Sfânt. „Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El ne transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite; iubirea, umilinta și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața va oglindi lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus; dar binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu” (1 Petru 1,22.23; *Hristos, Lumina lumii*, pag. 157,158).

„Nimeni nu este un creștin viu dacă nu are o experiență zilnică cu Dumnezeu și dacă nu practică zilnic lepădarea de sine, purtând cu voioșie crucea și urmându-L pe Hristos (Luca 9,23). Fiecare creștin viu va progresa zilnic în viața cea nouă. În timp ce avansează către desăvârșire, el trece zilnic prin experiența convertirii, și aceasta nu se va încheia până când nu va ajunge la desăvârșirea caracterului creștin, la o pregătire deplină pentru atingerea finală a nemuririi” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 205).

Deoarece Dumnezeu ne pune la dispoziție o putere enormă prin lucrarea Duhului Sfânt, El așteaptă să primim această putere prin credință, pentru a birui orice tendință rea moștenită sau dobândită, orice ispită și orice păcat, devenind astfel oameni duhovnicești (Rom. 8,4.9.12.13; 1 Ioan 5,4.18). Acest lucru nu este

greu pentru credincioșii născuți din nou cu adevărat (născuți de sus), căci ei primesc zilnic, în mod constant, din puterea infinită a Duhului Sfânt (1 Ioan 5,3).

„Am văzut că nici unul nu va putea primi 'reînsuflețirea' dacă nu a dobândit biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, asupra egoismului, asupra iubirii de cele lumești și asupra oricărui cuvânt rău și oricărei fapte rele. De aceea, trebuie să ne apropiem tot mai mult de Domnul și să căutăm în mod serios pregătirea necesară pentru a ne face în stare să stăm în luptă în ziua Domnului. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și că numai ființe sfinte pot sta înaintea feței Sale” (*Experiențe și viziuni*, pag. 72, 73). Lupta despre care se amintește în acest citat este lupta spirituală finală dintre adevăr și rătăcire, dintre Hristos și Satana.

„Am văzut că mulți neglijează pregătirea atât de necesară și privesc spre timpul 'reînsuflețirii' și spre 'ploaia târzie', ca acestea să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți am văzut în ziua strămtorării fără nici un adăpost! Ei neglijează pregătirea necesară; de aceea nu au putut primi 'reînsuflețirea'” (*Experiențe și viziuni*, pag. 72). Devoțiunea zilnică nu poate fi înlocuită cu nimic.

2. *Duhul Sfânt conferă sfințenie prezentă (Evrei 12,14).* „Adevărata sfințire este lucrarea unei vieți întregi, adică ea este un proces de creștere spirituală neîntreruptă (1 Tes. 5,23). Darul sfințeniei este mijlocul prin care gândurile, cuvintele și faptele noastre sunt făcute acceptabile înaintea lui Dumnezeu (2 Tes. 2,13). Sfințirea este o stare de sfințenie în interior și în exterior, fiind sfinți și fără rezerve ai Domnului, nu ca formă, ci în adevăr” (*Our High Calling*, pag. 214).

Sfințenia interioară. Trebuie să avem zilnic gânduri și simțăminte sfinte (Ier. 5,21-24). Această sfințenie interioară *se va exterioriza* printr-o ținută sfântă și printr-o îmbrăcăminte sfântă, o vorbire sfântă și o adevărată sfințire a zilei Domnului, după cum suntem sfătuiți în următorul citat:

„Mult mai multă sfințenie este legată de Sabat decât îi este dată de mulți dintre cei care se prezintă ca păzitori ai Sabatului. Domnul a fost dezonorat de către aceia care nu au respectat Sabatul potrivit poruncii, nici în litera și nici în spiritul ei. El ne cheamă la o reformă în respectarea Sabatului” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 354).

„Dacă dorim binecuvântarea celui ascultător, trebuie să respectăm Sabatul într-un mod mult mai strict” (*ibid.*, pag. 361). Este foarte necesar să recitim adesea acest ca-

pitol în întregime (*ibid.*, pag. 351-368), precum și capitolul următor (*ibid.*, pag. 369-380). Vom redescoperi adevăruri de însemnătate vitală pentru prezent, în ce privește atât viața de familie, cât și cea de comunitate.

„Mi s-a arătat că reforma sănătății constituie o parte a întregii solii îngerești... și că noi ca popor trebuie să avansăm în această mare lucrare. Pastorii și membrii trebuie să lucreze în armonie deplină. Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru marea strigare a celui de-al treilea înger” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 500).

Fiecare dintre noi este testat

„Dumnezeu își conduce copiii pas cu pas. El îi aduce în diferite situații rânduite de El pentru a se da pe față ceea ce este în inimă... Îngerul a spus: 'Dumnezeu își face continuu lucrarea pentru a pune la încercare și a proba pe fiecare din poporul Său'. Unii sunt gata să primească un punct din adevăr, dar, când Dumnezeu îi aduce în alt punct al testării, ei se dau înapoi și se retrag, pentru că aceasta îi aduce în luptă directă cu un idol îndrăgît... Fiecare, în mod personal, va fi pus la probă și încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă își va sacrifica idolii și dacă va da atenție sfatului Martorului Credincios. Dacă unii nu vor fi curățiți prin ascultarea de tot adevărul și nu-și vor birui egoismul, mândria și psihiunile rele, îngerii lui Dumnezeu vor avea următoarea sarcină: 'Lăsați-i în pace, căci ei sunt atașați de idolii lor' și vor trece mai departe ca să-și facă lucrarea, lăsându-i pe aceștia cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care cresc spiritual încontinuu, făcând față cu succes fiecărui test, și biruiesc oricât ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios; aceștia vor primi Ploaia târzie” și astfel vor fi pregătiți pentru a fi luați la cer” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 200, 201).

Să avem mare grijă cu privire la idolii din zilele noastre, care reprezintă o mare primejdie pentru biserica

Domnului, împiedicându-ne să fim folosiți de Dumnezeu pentru unica strategie posibilă (1 Ioan 5,21; *Mărturii*, vol. 1, pag. 80).

3. *Rugăciuni stăruitoare personale, în familie, în comunități și în special în grupele mici.* „Noi putem să avem deja o măsură din Duhul lui Dumnezeu, dar, prin rugăciune și prin credință, trebuie să căutăm continuu să obținem tot mai multă putere de la Duhul Sfânt. Niciodată nu trebuie să încetăm eforturile. Dacă nu înaintăm, dacă nu luăm atitudinea care să permită primirea atât a ploii timpurii, cât și a ploii târzii, ne vom pierde sufletele și răspunderea va fi numai a noastră.” (*Testimonies to Ministers*, pag. 508).

Deși ploaia timpurie a fost revărsată încă de la Cincizecime, ea nu este de nici un folos pentru mine, dacă eu și fiecare membru al bisericii nu vom primi zilnic un proaspăt botez cu Duhul Sfânt, pentru a fi pregătiți în vederea unicei strategii posibile.

Am primit eu, familia mea și comunitatea mea Duhul Sfânt revărsat de la Cincizecime? Sunt eu pregătit pentru ploaia târzie? Este acesta subiectul principal al discuțiilor și al rugăciunilor mele zilnice și în grupele mici de rugăciune? Cunoașteți ceva mai de actualitate decât acest adevăr prezent? Sunt interesați și implicați și tinerii noștri, în mod cu totul special, în vederea pregătirii spirituale pentru seceriș? Vibrează inimile noastre la chemările tot mai arzătoare ale Duhului Sfânt? Ne-am gândit ce ar însemna să fim părăsiți de El? Este cutremurător acest gând! Poate exista ceva mai îngrozitor?...

„Mi-a fost arătat că spiritul lumii molipsește foarte repede biserica. Voi urmați același drum pe care a mers vechiul Israel...” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 81).

„Când Dumnezeu va aduce la îndeplinire, pe Sământ, lucrarea străină de caracterul Său, când corabia nu va mai fi purtată de mâini sfinte, nenorocirea va veni asupra poporului... Adesea plâng și acum ochii mei au orbit de lacrimi care cad pe hârtii

în timp ce scriu” (*ibid.*, pag. 82).

„Unica noastră siguranță este aceea de a sta și a rămâne un popor deosebit, care îi aparține lui Dumnezeu. Nu trebuie să cedăm nici un pas obiceiurilor și modei acestui veac degenerat. Nu trebuie să facem nici un fel de compromis cu practicile corupte și idolatre ale lumii” (*ibid.*, pag. 83).

„Când poporul lui Dumnezeu va fi pregătit pentru ploaia târzie, atunci lucrarea lui Dumnezeu se va termina în timp foarte scurt. Trebuie să fim clipă de clipă sub controlul Duhului Sfânt” (P.P., pag. 421, orig.).

„În timpul în care primejdia și criza bisericii vor fi mai mari decât oricând, mica grupă care stă în lumină va geme și va suspina pentru nelegiuirile care au loc în țară. Dar în mod special rugăciunile lor se vor înălța în favoarea bisericii, pentru că membrii ei se comportă la fel ca lumea. Rugăciunile stăruitoare și calde ale celor puțini, dar credincioși, nu vor fi în zadar...” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 219, 220).

Misiunea deosebit de valoroasă a tinerilor consacrați

Nu pot încheia fără să nu spun câteva cuvinte pentru tinerii credincioși ai bisericii, care au foarte mare valoare în ochii lui Dumnezeu. El are un plan special pentru ei, ca să-i folosească în unica strategie posibilă (Ioel 2,28). Tinerețea este vârsta entuziasmului, dar și a marii performanțe în toate domeniile de activitate omenească și, mai ales, în pregătirea spirituală și intelectuală pentru bătălia finală dintre adevăr și rățacire, la care vor asista toate ființele inteligente din Univers.

Am iubit și iubesc tineretul bisericii Domnului și mi-a plăcut întotdeauna să-l entuziasmez să urce neîncetat pe culmile însoțite ale idealului, ca să fie o binecuvântare pentru cei ce nu cunosc „adevărata viață”.

Rog pe bunul Dumnezeu să-i binecuvânteze atât pe ei, cât și pe educatorii lor în cele spirituale. Amin!

Nicușor Ghițescu este pastor pensionar la Loma Linda, California.

Cum curge un râu

Teofil Petre

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7,38).

Cu puțin timp înainte de octombrie 1996, s-a auzit o bătaie timidă la ușa președintelui. Disting destul de bine, dintre bătaile la ușa biroului meu, pe cele încărcate de supărare, durere și resentiment de cele care vor aduce evenimente de suflet, unele excepționale. Bătaia aceea din pragul toamnei avea să aducă multă roadă.

O dată ce primești un asemenea om în biroul tău sau în casa ta, vei vedea că stările sufletești și gândurile își schimbă cursul spre o dispoziție de viață sănătoasă și plină de speranță. Nu doar pentru că este doctorul Mihai Ritivoiu, ci pentru că omul care vine spre tine cu zâmbetul natanaelic și cu privirea aceea prietenoasă îți risipește pe loc norii și îți stârnește dorința să ai și tu acel „ceva” pe care îl are el.

Mihai Ritivoiu: „Frate Teofil, m-am pensionat.”

Nu era nici o urmă de regret în constatarea pe care o făcea.

„Dacă aveți nevoie de mine, vă stau la dispoziție. Vreau să fac ceva pentru biserica în care îmi trăiesc credința. Numai dacă socotiți că pot fi de folos. Știți, nu pot să stau! E rușinos. Mă simt în putere și cred că Dumnezeu are de lucru pentru oricine.”

Teofil Petre: „Curios. Acum, când medicii își deschid cabinete particulare, cu șansa unor câștiguri substanțiale, dv. renunțați la o perspectivă atât de atrăgătoare?”

M.R.: „Cred că am lucrat destul pentru câștigul acesta. Nici nu a fost mare, dar nici nu m-am gândit să-l măresc. Pensia pe care o am, atâta cât este, mă mulțumește. Pâinea și apa nu-mi lipsesc. Mă gândesc la un câștig cu mult mai mare, care m-a preocupat din totdeauna. Despre sufletul oamenilor vreau să vă spun. Mă interesează să îi văd salvați. Dacă considerați că vă pot fi de folos, mi-ar plăcea să lucrez pentru ei. Dv. puteți să-mi spuneți și să-mi dați un sfat.”

N-o spunea nici patetic, nici eroic și nici nu-și alegea cuvintele ca să impresioneze. Era ca o respirație.

T.P.: „V-ați gândit la un plan de acțiune? Aveți în atenție unele metode de a lucra cu oamenii? Care să fie sprijinul bisericii pentru activitatea dv.?”

M.R.: „Mă gândesc să organizez diferite seminarii de sănătate, să dau consultații gratuite, să ofer tratamente și, cu cei interesați de probleme spirituale, să fac seminarii biblice. Toate acestea, numai după ce iau legătura cu pastorii și ei mă îndrumă în teritoriul în care să lucrez. Nimic fără colaborare și sfătuire. Nu concep altfel.”

O spunea într-un fel atât de natural, așa cum curge un râu. Și cine eram eu să opresc cursul lui? Cum să nu încurajezi un astfel de suflet, în care ai certitudinea că Cerul a găsit un om pentru semănat și secerat?

Țată-ne la trei ani după ce lucrarea a început. Cu aceeași modestie și sinceritate, evanghelistul și doctorul Ritivoiu vorbește despre faptele lui Dumnezeu în viața lui.

T.P.: „Unde ați început activitatea și ce impresii v-a făcut primul contact?”

M.R.: „Începutul a fost făcut în comunitatea Radovanu și în localitatea Chirnogi. Rămâi uimit ce face Dumnezeu! Începuse NET '96 și, în fața a sute de vizitatori, nu poți să stai indiferent și să nu răspunzi la setea lor după adevăr. Alături de fratele Tudor Uță, pastorul districtului, și apoi alături de fratele Napoleon Stoica, începând cu 1 septembrie 1998, am colaborat minunat. Prima mea experiență la Radovanu a fost cea mai productivă și de neuitat.”

T.P.: „Dați-ne mai multe amănunte despre acest început și vorbiți-ne puțin despre strategia pe care ați adoptat-o în lucrarea dv. cu oamenii.”

M.R.: „Timp de șase luni, cât am lucrat ca ucenic-evanghelist laic, am efectuat șase sute de consultații, două sute de vizite la domiciliu și douăzeci și trei de ore de pregătire la clasa de botez. Între octombrie '96 și februarie '97, la comunitatea Radovanu, am ținut conferințe medicale. Ulterior, am constatat că sunt mai

eficiente discuțiile personale. După NET '96, la clasa de botez au rămas douăzeci de candidați, dintre care șaisprezece s-au botezat în 1997 și patru în 1998. În ce privește strategia, Domnul mi-a dat ideea. M-am gândit să sistematizez munca și, în urma experienței de la Radovanu, am deschis cinci liste de activități:

1. consultații medicale la membri adventiști botezați după 1990, 2. consultații medicale la membri adventiști botezați până în 1990, 3. consultații medicale la neadventiști, 4. consultații medicale la bolnavi cronici incurabili, adventiști și neadventiști, la domiciliu sau la spitale și 5. consultații medicale la membri nou botezați în urma campaniilor evanghelice.

T.P.: „Ați putea să ne spuneți în câte alte localități ați mai activat în această perioadă?”

M.R.: „Am avut programe în peste șaiszeci de localități, din șapte județe, totalizând șase mii de consultații medicale (în medie două sute pe lună). Potrivit grilei pe care am adoptat-o, am efectuat aproximativ 1500 de consultații la adventiști botezați până în 1990, 500 la adventiști botezați după 1990, 2000 la neadventiști și, pentru cazuri grave, la o sută de persoane, dintre care o treime au decedat în ultimii doi ani. Am condus seminarii, studii biblice sau pe subiecte medicale cu aproximativ 500 de persoane, în peste douăzeci de localități. Până la data de 18 iulie 1999, s-au botezat 90 dintre aceste persoane (una a decedat și trei au fost excluse între timp). În decurs de trei ani, am efectuat vizite la domiciliu la aproximativ 1500 de persoane, o dată sau de mai multe ori.”

T.P.: „De unde ați deprins harul de a lucra cu oamenii?”

M.R.: „Când urmărești viața Domnului Hristos, descrisă în Biblie, nu poți să nu fii cucerit de maniera Sa atât de delicată și plină de dragoste, de a lucra cu oamenii, în orice

împrejurare și față de orice om. Apoi sunt cărțile inspirate, care te orientează și te motivează puternic, iar ocaziile de instruire sunt adevărate oaze de formare spirituală și metodică. Am participat la patru astfel de instruirii, susținute de frații Vadic Tănase, Lucian Cristescu și Samuel Monnier.”

T.P.: „Dacă faceți o evaluare a activității dv., spuneți-ne, frate Ritivoiu, ce momente din lucrarea desfășurată v-au dat mai multă satisfacție?”

M.R.: „Am participat la aproximativ șaisprezece evanghelizări publice, prefațându-le cu „pilule” medicale și consultații. Totuși, contactul de la om la om, prin prietenie, prin susținerea interesului față de suflete, vizitându-i acasă și în spitale și făcând ceva pentru binele lor fizic și spiritual, mi se pare activitatea care câștigă cel mai mult pentru cer.”

T.P.: „Din statistica dv. privind starea de sănătate la cele șase categorii de persoane cărora le oferiți consultații, ați descoperit ceva interesant ce ne-ați putea relata și care să ne ajute în vederea unei mai atente lucrări cu oamenii?”

M.R.: „Vă mulțumesc pentru această întrebare. Vreau să vă dau un răspuns care poate că i-ar șoca pe unii. Am descoperit că starea de sănătate a celor nou botezați după 1990 și de curând, care au urmat sfaturile privind un stil de viață sănătos, s-a îmbunătățit foarte repede, chiar și la cei care au avut obișnuința să fumeze și să consume băuturi alcoolice. În ce privește starea de sănătate la vechii adventiști, care au aspecte sufletești și spirituale nerezolvate, chiar dacă nu sunt atinși de vicii, se constată, frecvent, tulburări psihice și boli cronice. Se observă o inerție mai mare cu privire la un stil de viață sănătos ce trebuie urmat. Nesiguranța spirituală și nesocotirea legilor sănătății, deși avem o mare lumină în acest domeniu, îi fac pe

mulți adventiști cu vechime de-a dreptul nefericiți.”

T.P.: „Dacă ați face un bilanț al celor trei ani, ce ați putea să remarcați cu prioritate?”

M.R.: „E simplu. Dumnezeu Și-a arătat slava în toată lucrarea pe care am desfășurat-o. Nimic nu-mi aparține. Ale Lui sunt faptele. Nici nu vă închipuiți ce mulțumire sufletească am atunci când oamenii care află de remediile lui Dumnezeu se fac bine atât din punct de vedere fizic, cât și sufletește. Nu cred că este ceva mai înălțător decât să vezi bucuria mântuirii în viața celor care, altădată, erau amenințați cu moartea.”

T.P.: „Ca unul care știți ce înseamnă să vă întâlniți cu oamenii și cu nevoile lor, spuneți-ne, ce vă doriți mai mult de-acum încolo?”

M.R.: „Nu vreau decât să merg înainte pe drumul pe care mi l-a ales Cel care m-a chemat. Cum să nu slujești un asemenea Dumnezeu, care coboară minunea vindecării în viața noastră? Cu puterea Lui și cu dragostea Lui, vreau să-i întâmpin pe oameni, pe cei care au nevoie de o rețetă care să le dea sănătate veșnică.”

Așa sunt unii oameni: ca un râu pe malurile căruia este viață; ca un râu care își cunoaște precis destinația și misiunea și în apele căruia te poți oglindi, pentru că sunt curate. Se pot vedea relații construite cu atâta lumină și credincioșie. În fața lor te simți cercetat și adesea mustrat, fără ca ei să spună vreun cuvânt de reproș. Slujirea și caracterul lor te confruntă și te cheamă să-ți evaluezi sănătatea vieții în fața Marelui Medic. Dumnezeu este înălțat prin umilința ramurilor aplecate de roade. Poți să începi cu o simplă bătaie la ușa harului. Și râul vieții tale va curge spre viață.

Teofil Petre este președintele Conferinței Muntenia.

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII - 5

Aer de Zărand

inimă
mână și
minte

Ion Buciuman

TINERI ÎN MIȘIUNE

U ltimea duminică a lunii mai a însemnat lansarea unui nou centru de tineret, practic o mică proprietate la munte, în Valea Cigherului, lângă Nadăș, în Munții Zărandului. Cu această ocazie s-a organizat un botez de tineret pentru 35 de suflete, într-un mic lac amenajat pe cursul râului din apropiere. Pentru tinerii din Banat, locul a devenit curând o vatră de bucurie, care se umple rapid cu cele mai frumoase amintiri.

După felul în care mă caută, sunt sigur că Elida are ceva important să-mi spună. Cum se face o pauză, începe să îmi povestească cu însuflețire:

„A fost cea mai frumoasă zi din viața mea. Am plecat din tabăra de la Nadăș împreună cu alți șase tineri, într-o drumeție din programul de supraviețuire. Am luat-o prin pădure, spre nord. Ne-a luat vreo cinci ore bune până să ajungem în zona Minișelului, când am întâlnit niște oameni pe care i-am întrebat cum să ajungem în sat. Cum aceștia se temeau să nu ne rătăcim, ne-au îndrumat spre capătul satului, pe o rută destul de ocolitoare, dar providențială, pentru că am trecut de-a lungul satului, cântând. Altfel am fi ajuns chiar în mijloc și am fi întâlnit foarte puțini oameni. Cei care tocmai se întorceau de la câmp au fost foarte curioși să știe ce se întâmplă.

Biserica noastră din Măderat fusese de mai multe ori acolo cu programe și oamenii se obișnuiseră deja cu adunările, așa că le-am spus că diseară va fi o adunare la familia cutare. Era aproape de apusul soarelui, când pe vârful dealului, de unde se vedea tot satul, grupul nostru continua să cânte. Părea a fi o mare sărbătoare pentru sat, în ciuda faptului că oamenii și animalele se pregăteau de culcare, după o zi obișnuită de muncă.

Mare ne-a fost mirarea când am văzut casa unde ne adunam umplându-se de lume. Am cântat din nou. Unii încercau să ni se alăture. Mai auziseră ei aceste cântări, cu ocazia vizitelor noastre din trecut. Apoi Ionel a deschis Biblia și a început să citească. S-a făcut liniște și toată

lumea era numai ochi și urechi. După o jumătate de oră de predică, au început discuțiile, întrebările și răspunsurile. Oamenii nu se clinteau din loc. Și ei, și noi eram după o zi epuizantă, dar nimănui nu îi era somn. Nu vă pot spune starea sufletească, văzând dorința sătenilor de a afla cât mai multe despre Dumnezeu.

Porniserăm de dimineață într-un program de tabără și iată-ne acum ocupați până peste cap cu vestirea Evangheliei. Bucuria acestor oameni care ne înconjurau ne dădea încă putere după toată oboseala de peste zi. Dacă am văzut noi așa, le-am promis că vom veni și mâine seară, și ei au primit cu bucurie știrea. Cu mare greu, spre miezul nopții, s-au întors cu toții pe la casele lor, unde ne-au făcut și nouă câte un culcuș pentru odihna atât de necesară.

Întorși în tabără, a doua zi, am povestit isprava noastră și entuziasmul a fost neașteptat. Toți ar fi dorit să ne însoțească în expediția care se pregătea. Și cum nu mai era timp pentru ajuns pe jos, fratele Zeiler ne-a dat camionul. Știți că de mai multă vreme nu mai intră în viteza a treia. E destul de complicat să conduci prin pădure un camion plin cu voie bună și fără viteza a treia.

La un moment dat, Ionel scoate un strigăt de bucurie și de biruință. Fără să își dea seama când și cum, camionul torcea liniștit în viteza a treia. A încercat din nou, camionul mergea în viteza a treia. Nu aveam nici un fel de explicație, decât că mâna Domnului era cu noi. Când am ajuns în sat, oamenii parcă ne așteptau, îndoindu-se dacă ne vom ține de cuvânt. De cum ne-au văzut, au și început să vină la locul de adunare.

Am avut o a doua seară de entuziasm, bucurie și Evanghelie. Oamenii nu se mai opreau să ne întrebe și noi nu mai conțeneam să răspundem. 'Și cum e cu sâmbăta?', 'Și cum e cu carnea de porc?' și multe alte întrebări. Știți că toată zona Zărandului e recunoscută pentru creșterea porcilor. Fiecare familie are cu zecile, pe care numai toamna îi mai adună de prin păduri,

unde aceștia cresc aproape sălbatici, toată vara. Practic, aceasta este hrana lor de bază și principala lor sursă de venit. Dar nimeni nu se sfia să întrebe și să afle răspunsuri din Biblie, chiar de la Dumnezeu, pe această temă.

Un alt fapt care ne-a uimit de-a

binelea a fost ploaia din acea zi. A turnat cu găleata tot timpul drumului, dar s-a oprit brusc în momentul în care am coborât din mașină și era vremea ca oamenii să se adune. Ploaia a început din nou abia în clipa în care oamenii au ajuns pe la casele lor. Am

sosit și noi spre miezul nopții, hurducând în camionul vesel, care mergea liniștit în viteza a treia.

A fost cel mai frumos timp din viața mea. Am participat la multe programe misionare ale bisericii noastre. Dar parcă nici unul nu a fost binecuvântat de Dumnezeu atât de generos și evident. Plecasem doar într-o expediție de tabără și de vacanță, și ne-am descoperit dintr-o dată într-o campanie misionară, într-o perioadă de timp în care nimeni nu mai face așa ceva. Oameni simpli și cu bun simț, locuitorii dealurilor împădurite din Zărand s-au dovedit a fi niște bereeni excepționali, cu care ți-e mai mare dragul să stai de vorbă. Aveam deja câteva suflete interesate la Minișel. Acum numărul lor este mult mai mare. Este ca și cum pe alocuri Duhul lui Dumnezeu mișcă sufletele oamenilor, nu contează dacă este timp prielnic sau nu, pentru adunări misionare. Și acum, setea și foamea spirituală a acestor oameni mă urmăresc și revăd în minte grupul nostru obosit de cale, cântând prin sat sau rămânând până la epuizare împreună cu oamenii care ne înconjurau cu atâta căldură și interes. Am trăit un adevărat șir de minuni. A fost una dintre cele mai fericite zile din viață”.

Mă uit la Elida și Ionel, care se pregătesc pentru examenul la Institutul Teologic. Cele povestite și întâmplare sunt cea mai bună recomandare și un argument în favoarea vocației lucrării cu sufletele. Acești tineri au avut dovada călăuzirii și protecției divine într-un modest proiect misionar, pornit mai mult dintr-o joacă și transformat dintr-o dată într-o descoperire plină de sensuri și bucurii. Un răspuns aducător de liniște pentru marea neliniște a unei întregi generații.

Ei cântă încetisor imnul centrului de tineret: „Învață-ne, o, Doamne, melodia /Cântatului din nou, frumos, sublim /Îmbracă-ne în haine noi cu glia /Și-nvață-ne pe veci să Te slujim”.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret, la Uniune.

Loțiunile ecran antisolar, factorul de protecție solară – recomandări

În funcție de tipul de ten și de alți factori, intervalul de timp de expunere a pielii la soare înainte de apariția arsurii solare variază de la o persoană la alta între 15 minute și câteva ore. Factorul de protecție solară (FPS) înscris pe loțiunile ecran împotriva arsurilor solare are valori cuprinse între 2 și 52. FPS indică cât de mult se poate prelungi față de normal expunerea la soare fără să apară arsuri în condițiile aplicării loțiunii ecran. De exemplu, dacă de obicei începeți să suferiți arsuri după 20 minute de expunere la soare, aplicarea unei loțiuni ecran cu FPS 2 vă protejează cca 40 minute.

Cel mai indicat este să folosiți o loțiune ecran cu FPS de 15, deși persoanele cu ten închis se descurcă bine și cu FPS mai mic. Folosirea unor loțiuni cu FPS peste 15 este rareori justificată.

La mare este preferabilă folosirea loțiunilor ecran rezistente la apă, care se vor aplica la un interval de 2-3 ore. Dacă intensitatea luminii solare este mare, se va aplica o cremă ecran cu oxid de zinc pe buze, nas și urechi.

Deși loțiunile ecran protejează pielea împotriva cancerului cutanat bazocelular, scuamos și chiar și a melanomului malign, ele nu elimină necesitatea prudenței și a protecției prin îmbrăcăminte.

Ghid de selecție a ochelarilor de soare

Alegeți ochelari de soare care:

- Conferă protecție maximă față de radiațiile ultraviolete (UV). Expunerea pe termen lung la UV crește riscul de cataractă. Cu cât protecția este mai mare, cu atât riscul se reduce. Lentilele trebuie să blocheze aproape 100% din radiațiile UV A și B. Atenție la ochelarii artizanali.

- Sunt de preferat lentilele mai închise la culoare, mai ales pentru activități în aer liber, la mare, pe nisip, zăpadă etc. În schimb, ochelarii de soare pentru conducere auto trebuie să aibă lentile mai deschise la culoare, pentru a avea vizibilitate mai bună.

- Ochelarii trebuie să se muleze cât mai bine pe față, pentru a nu permite pătrunderea radiațiilor UV dinspre lateral sau pe deasupra.

- Sunt de preferat lentilele cu nuanță gri sau verzuie, care distorsionează cel mai puțin culorile.

De ce trebuie să ne întoarcem în Egipt

Dacă există vreun motiv legitim pentru care, spre deosebire de Israelul din vechime, noi putem – și chiar avem datoria – să ne întoarcem din când în când în Egipt, acesta este aducerea veștii bune a mântuirii celor ce altfel ar pieri din lipsă de cunoștință. În limbaj concret, aceasta înseamnă în primul rând vestirea Evangheliei sănătății.

Se poate observa că primele două cauze de deces – bolile cardio-vasculare și cancerul – sunt răspunzătoare pentru mai mult de 75% din decesele din țara noastră. La fiecare 5 minute, 2 români decedează datorită uneia dintre aceste boli. Este o tragedie, dar există și o parte luminoasă: o bună parte dintre aceste boli pot fi prevenite printr-un mod sănătos de viață (dietă, mișcare, apă, soare, aer, odihnă, control al stresului, cumpătare, încredere în Dumnezeu etc.). Garanția o oferă Marele Medic: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nic iuna dintre bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exod. 15,26).

Dacă în dreptul nostru această făgăduință s-a împlinit mai mult sau mai puțin – după credința fiecăruia – nu trebuie să uităm că există mulți oameni în jurul nostru care au nevoie de ea și nu au de unde să o afle decât de la noi.

Pagina de sănătate este realizată de dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii.

Pentru ce se moare?

Primele zece cauze de deces în România în 1997

1. Boli ale aparatului circulator:	171695 (61,47%)
2. Cancer	39146 (14,01%)
3. Boli ale aparatului respirator	17492 (6,26%)
4. Leziuni traumatice, otrăviri	17316 (6,19%)
5. Boli ale aparatului digestiv	17031 (6,09%)
6. Boli infecțioase și parazitare (inclusiv tuberculoza)	3991 (1,42%)
7. Boli ale aparatului genito-urinar	2664 (0,95%)
8. Tulburări mintale	2404 (0,86%)
9. Boli ale sistemului nervos și organelor de simț	2051 (0,73%)
10. Afecțiuni perinatale	1391 (0,49%)

Total decese în 1997 279315

Populația României în 1997 22.545.925

Rețeta lunii

Tort de fulgi de cereale

- 3 linguri fulgi de ovăz
- 3 linguri fulgi de secară
- 3 linguri fulgi de orz
- 250 ml apă
- fructe de sezon
- frișcă vegetală

Se pun la fiert, la foc mic, fulgii de orz și de secară. După ce au fiert 4-5 minute, adăugăm și fulgii de ovăz. Fierbem cam 15 minute, până scade apa și compoziția are consistența unei mămăliguțe. Pregătim o formă rotundă cu diametrul de 10-12 cm (o cutie de plastic de la margarină). Punem în formă compoziția, o lăsăm să se răcească, o acoperim și o punem la frigider. Peste o oră, răsturnăm blatul de fulgi pe o farfurie. Ornăm cu fructe după preferință, frișcă vegetală, alune sau semințe etc.

Calorii	1176
Proteine	16,4 g
Glucide:	123 g
Grăsimi	77,5 g
Colesterol	0 mg

ANIVERSARE

René Evans

Ai fost vreodată la o aniversare surpriză, cu ocazia zilei de naștere a cuiva? Mie îmi plac toate aniversările, dar cred că serbările surpriză sunt cele mai frumoase. Cred că lucrul cel mai plăcut la ultima serbare surpriză la care am participat a fost faptul că persoana sărbătorită a fost făcută să simtă că este cu totul deosebită. Gândește-te – cineva a trebuit să facă mult efort ca să planifice serbarea, toți oaspeții a trebuit să-și dea silința să nu o divulge și cu toții a trebuit să mergem cât mai neobservați acasă la persoana a cărei zi de naștere era aniversată. Ne-am bucurat așa de mult să vedem expresia de pe fața ei, atunci când și-a dat seama că întâlnirea fusese organizată pentru ea!

A fost și un lucru care pare mai puțin frumos, legat de această întâlnire surpriză: faptul că am mers pe ascuns acasă la persoana a cărei zi de naștere o aniversam. În definitiv, ea nu ne invitase. Dar sora ei, care planificase întâlnirea, avea o cheie și ne-a deschis tuturor. Ea o cunoștea bine pe sora ei și știa că îi va plăcea această surpriză. De fapt, știa că sora ei se va bucura pentru că am făcut tot efortul acela pentru ea. Și avea dreptate! Prietena noastră a fost așa de surprinsă și de impresionată, încât am văzut-o ștergându-și câteva lacrimi.

A ne ruga pentru alții este la fel ca planificarea unei serbări surpriză pentru ei, cu excepția că există un singur Invitat. Invitatul este Dumnezeu. Vezi, eu nu aș intra în casa prietenei noastre fără să cer permisiunea cuiva care o cunoaște bine. Tot la fel, Dumnezeu nu va intra nepoftit în viața cuiva. Dar tu poți să-L inviți pe Dumnezeu în viața altora, rugându-te pentru ei. Și, o dată ce L-ai invitat pe Dumnezeu să intre în viața altora, El poate să facă lucruri care îi vor lua prin surprindere și îi vor impresiona mai mult decât cele mai îndrăznețe așteptări

ale lor.

Uneori, oamenii nu au destulă încredere să-L invite pe Dumnezeu în viața lor. Alteori, ei cred că nu sunt destul de buni ca să-L invite pe Dumnezeu sau că El nu-i iubește destul de mult ca să vină la ei. Uneori, oamenii nu cred că Îl cunosc pe Dumnezeu destul de mult ca să-L roage să intre în viața lor. Și alteori, pur și simplu, uită să-L invite.

Dar tu poți să-L inviți, în numele acelor persoane. Și rugăciunea ca Dumnezeu să intre în viața altcuiva aduce o mare schimbare. Mulți oameni care nu L-au făcut pe Dumnezeu prietenul lor până când au ajuns adulți îți vor spune că mama sau tatăl lor n-a încetat niciodată să se roage pentru ei. Biblia spune: „Rugăciunea unui om neprihănit este puternică și eficientă” (Iacov 5,16, după trad. engl. NIV). Roagă-te totdeauna pentru alții și probabil că, în felul acesta, vei planifica cea mai frumoasă serbare pe care au avut-o ei vreodată.

Timp pentru familie

Jurnal de rugăciune

- Începe un jurnal de rugăciune împreună cu familia ta. Scrie numele a două sau trei persoane pentru care te vei ruga și ceea ce îți vei cere lui Dumnezeu pentru ele. Ai grijă să le ștergi de pe listă, după ce vei primi răspuns la rugăciunile tale, și apoi să adaugi alte nume.
- Citește o istorisire din Biblie despre membrii familiei lui Dumnezeu, care s-au rugat pentru cineva, în Fapte 12,1-16. Ale cui rugăciuni au primit răspuns? Se ruga Petru pentru el însuși? De ce nu?
- Roagă-i pe adulții din familia ta să-ți povestească despre o situație în care s-au rugat pentru altcineva sau în care altcineva s-a rugat pentru ei. Ce s-a întâmplat?
- Cântă, împreună cu familia ta, o cântare despre rugăciune. Roagă-te pentru membrii familiei tale și pentru cei de la biserică.

ADÂNCĂ

Respirație

Pe măsură ce mergeam pe urmele pașilor Domnului Isus, memoria mi-a fost asaltată cu amintiri despre ceea ce constituie sufletul umblării noastre creștine.

Jo Ann Davidson

Când am scris acest articol, tocmai mă întorsesem acasă dintr-o călătorie de o lună în Orientul Mijlociu. Ultimele zece zile fusesem la Ierusalim. Acest interval a cuprins două Sabate; în fiecare Sabat, dimineață devreme, am mers pe jos la Marea Sinagogă, să particip la serviciul de Sabat, timp de o oră și jumătate înainte de începerea serviciului divin de la biserică adventistă. Așa fac totdeauna când sunt la Ierusalim în Sabat. Vechile imnuri și rugăciuni cântate acolo mă impresionează adânc. Frații noștri evrei au o lungă tradiție de rugăciune, care începe încă de când a fost scrisă Scriptura.

Cartea Psalmilor este exemplul clasic din Vechiul Testament, dar nu suntem limitați la cele 150 de rugăciuni pe care ea le conține. Numeroase exemple de oameni diferiți, care se roagă, apar în toată Scriptura. Și două dintre ele îmi vin în minte chiar acum: Ana și Domnul Isus.

Deseori trecem peste descrierea lungă despre Ana, concentrându-ne mai mult asupra vieții nobilului său fiu, Samuel. Dar, în rapoartele istorice care descriu trecerea importantă din istoria lui Israel, de la perioada judecătorilor la monarhie, Ana reprezintă persoana-cheie a tranziției. Cartea 1 Samuel începe cu un portret amplu al acestei femei remarcabile, în timp ce despre soțul ei, Elcana, ni se spune relativ puțin.

Ana apare la începutul acestei perioade, așa cum femeile Iochebed, Maria, Șifra, Pua și prințesa Egiptului au avut un rol conducător la începutul marului exod al lui Israel din Egipt, o altă epocă importantă din istoria lui Israel. După descrierea familiei sale, o vedem la cortul întâlnirii, rugându-se. De fapt, o găsim în rugăciune și închinare mai mult decât în oricare altă activitate. Rugăciunea sa inițială către Dumnezeu este primul lucru pe care îl auzim de la ea. Iar după aceasta, ea vorbește mai mult decât oricine altcineva în primele două capitole din 1 Samuel.

I se zdrobea inima

Să zăbovim puțin asupra primei rugăciuni înălțate

de Ana, în care, fără cuvinte care să poată fi auzite, ea striga către Dumnezeu „cu sufletul amărât și plângea!” (1 Sam. 1,10). Observați că ea nu are nevoie ca Elcana să se roage pentru ea – ea se roagă. Și rugăciunea ei devine prima rugăciune a unei femei, raportată în Biblia ebraică. În această rugăciune, Ana promite că îl va consacra pe fiul ei (care încă nu se născuse) lui Dumnezeu, ca nazireu. Ceea ce Dumnezeu poruncise în Numeri (cap. 6), pentru cei care alegeau să facă un astfel de angajament, Ana promite pentru copilul ei.

Mai târziu, când Ana îl aduce pe Samuel la Silo, împlinind ceea ce făgăduise lui Dumnezeu, din nou ea se află singură în centrul atenției. Ea călătorește împreună cu soțul ei (vezi *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 589; 1 Sam. 2,11), dar experiența închinării lor este inițiată de Ana. Observați cum textul precizează faptul că ea conduce activitățile (1 Sam. 1,24). Este semnificativ lucrul acesta, când ne aducem aminte că Elcana era levit (1 Sam. 1,1; 1 Cron. 6,33-38). Ana a mers la cortul întâlnirii în mod expres ca să-și îplinească angajamentul. Ea este cea care a venit cu daruri atât de scumpe, să le prezinte la tabernacol, și cu fiul ei, pe care-l iubea, să-l consacre serviciului lui Dumnezeu. Mai târziu, când Maria l-a prezentat pe Fiul său, Isus, la templul din Ierusalim, ea s-a întors acasă, după ceremonie, împreună cu copilul ei. De data aceasta, Ana se va întoarce acasă fără fiul său – un dar fără egal în întreaga Scriptură.

Și din nou, de această dată, Ana își varsă sufletul înaintea lui Dumnezeu.

Această a doua rugăciune a Anei este uimitoare. Nu auzim cuvintele unui cântec de leagăn, liniștit, atât de caracteristic mamei. În schimb, găsim un puternic strigăt de triumf, „nefeminin”! Într-adevăr, rugăciunea Anei vorbește despre război, anunțând faptul că vrăjmașii Domnului vor fi zdrobiți în bucăți.

Ce învățăm din rugăciunea Anei

Nu putem să nu fim impresionați de relația puternică a Anei cu Dumnezeu, așa cum se vede în rugăciunile ei. Câți dintre noi s-au rugat într-un mod care să-l constrângă pe

pastor să ne mustre că ne-am îmbătat? Ce fel de rugăciune este aceasta?

În primul rând, o găsim pe Ana mergând direct la Dumnezeu, revărsându-și suferința și durerea. Ea nu crede că rugăciunea este un schimb de cuvinte frumos, sistematizat și organizat în mod clar, dintre o femeie politicoasă și Dumnezeu. Dacă suferă, ea plânge și rostește cuvinte pline de suferință. Pentru ea, Dumnezeu este foarte real, iar rugăciunile ei sunt arzătoare. Rugăciunea biblică are o intensitate care adesea o detașează de modul în care ne apropiem

noi, astăzi, de Dumnezeu.

Mai târziu, Ana merge iarăși la Dumnezeu, dar, de data aceasta, ca să-L laude, arătând că, pentru ea, Dumnezeu nu este doar o ultimă instanță la care să apeleze, la care să meargă numai în timpuri de criză. Totuși, Ana nici nu ezită să implore ajutorul lui Dumnezeu, așa cum, de asemenea, am observat.

Cele două rugăciuni ale Anei sunt pline de învățături valoroase. Prima sa rugăciune, în suferință extremă, ne dă încurajarea că Dumnezeu nu Se teme de emoțiile noastre negative, că nu este necesar să fim mai opti-

miști înainte să venim la El. Dumnezeu apreciază completa noastră onestitate. În definitiv, El știe deja, chiar înainte să ne rugăm, ce se află în cele mai ascunse gânduri ale noastre. Fără îndoială că El Se bucură atunci când ne confruntăm cu noi înșine în mod sincer, autentic. Deseori discernem dovezi ale unei asemenea integrități în rugăciunile pe care le găsim în Biblie.

A doua rugăciune a Anei ne aduce aminte de atitudinea de mulțumire. De fapt, aceasta este una dintre rarele rugăciuni din Scriptură care nu exprimă cereri către Dumnezeu. În schimb, credința profundă a Anei înțelege faptul că experiența ei personală reflectă, într-o oarecare măsură, suveranitatea lui Dumnezeu asupra întregii istorii a omenirii și ea tresaltă în laudă față de Dumnezeu.

Viața Anei oferă un portret viu al unei femei care a stabilit o relație vitală cu Dumnezeu, chiar dacă ea se lupta cu mari dificultăți personale. Mai mult decât atât, era și un timp în care „biserica în general” nu era sănătoasă – ne aducem

aminte că, în curând, chivotul urma să fie capturat de filistenii. Și totuși, Ana continua să manifeste o profundă intimitate cu Dumnezeu, în aceste timpuri mai puțin decât ideale.

Pentru Ana, Dumnezeu nu era doar o pată imensă de lumină strălucitoare, cu ochi pătrunzători. El nu era doar un valet personal sau un Moș Crăciun din cer, care împarte binecuvântări la cerere. Dumnezeu nu era nici o forță impersonală care menține universul. Din contră, Dumnezeu era cineva aproape de ea, o persoană cu care ea se afla de multe ori în comuniune.

Apoi a fost Isus

Dacă sunt inspirată de viața de rugăciune a Anei, din Vechiul Testament, cea a Domnului Isus, din Noul Testament, mă uimește. Ni se spune că El Se scula devreme să Se roage și, uneori, folosea toată noaptea în comuniune sacră cu Dumnezeu.

Religia și închinarea poporului Israel cuprindeau multă rugăciune. Dar, atunci când ucenicii L-au auzit pe El rugându-Se, și-au dat seama cât de mult mai aveau nevoie să învețe despre ceea ce înseamnă, în realitate, rugăciunea. „Învață-ne să ne rugăm”, I-au spus ei (Luca 11,1). Și când citesc descrierea de către Ellen White a modului în care Domnul Isus folosea deseori toată noaptea în rugăciune, înainte de a face minunile Sale extraordinare, îmi dau seama că și eu am nevoie să-L rog pe Domnul Isus să mă învețe să mă rog. Ea spune: „Isus Și-a început misiunea publică prin rugăciune plină de ardoare... De multe ori, El consacră toată noaptea pentru a Se ruga, chiar înainte de a fi chemat să facă o minune extraordinară... Cu strigăte mari și cu lacrimi, El înălța cereri stăruitoare către Dumnezeu pentru oameni” (*Signs of the Times*, 24 iulie 1893).

Domnul Isus Se ruga toată noaptea, înainte de a face o minune! Întotdeauna sunt adânc impresionată de rugăciunile Sale din Ghetsemani, în care El S-a luptat pe viață și pe moarte. Dar aici Îl vedem rugându-Se cu o intensitate similară, în nopțile care precedau minunile Sale! Am fost uluită de aceasta. De ce avea nevoie Isus, care este Dumnezeu, să Se roage toată noaptea, înainte de a face minuni?

Aici sora White m-a ajutat iarăși: „Ca om”, spunea ea, „[Domnul Isus] înălța rugăciuni umile, stăruitoare la tronul lui Dumnezeu, până când natura Sa omenească era încărcată cu un curent ceresc ce uea natura umană cu natura divină. Prin comuniune continuă, El primea viața de la Dumnezeu, ca să

poată să dea viață lumii” (*Our Father Cares*, pag. 135).

Asemenea Anei, Domnul Isus flămânzea după comuniunea cu Dumnezeu. Toate Evangheliile Îl descriu rugându-Se adesea Tatălui – mai ales în timpul Patimilor Sale. Descrierea din *Hristos, Lumina lumii*, a Domnului Isus rugându-Se în acel ceas teribil în Ghetsemani, întotdeauna mă umple de durere. Îl găsim pe Domnul Isus căzând cu fața la pământ. „Până acum”, spune Ellen White, „El fusese Mijlocitor pentru alții; acum însă dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 574). Ucenicii, când L-au văzut, aproape că n-au putut să-L recunoască, așa de schimbată îi era fața, din cauza chinului sufletesc. „Când agonia sufletului L-a cuprins, sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (*ibid.*, pag. 577). „Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum El Se ruga nu pentru ucenicii Săi, ca să nu se piardă credința lor, ci pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Momentul teribil sosise – momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanță... [Apoi] cuvintele au ieșit tremurând de pe buzele palide ale Domnului Isus: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-L beau, făcă-se voia Ta”... Hotărârea fiind luată, El Se prăbuși ca mort la pământ” (*ibid.*, pag. 578, 579).

Dumnezeu rugându-Se lui Dumnezeu

Atunci când studiem ispășirea, nu trebuie să trecem niciodată cu ușurință peste Ghetsemani. Dintre multele lecții pe care avem nevoie să le învățăm, faptul că Îl vedem pe Dumnezeu rugându-Se astfel lui Dumnezeu este, cu siguranță, de cea mai mare importanță. Acesta este locul în care Domnul Isus a rostit cea mai grea rugăciune – „Facă-se voia Ta”. Rugăciunea supremă a Domnului Hristos ne constrângeră la o înțelegere mai

adâncă a ceea ce înseamnă, de fapt, rugăciunea.

Rugăciunea nu este un aparat cecresc, în care introducem o rugăciune și din care, în mod automat, primim ceva. Ea nu este o formulă magică. Rugăciunea nu înseamnă să-I dăm sugestii lui Dumnezeu ca să-L ajutăm să ne ajute. Este și mai nepotrivit să credem că aceia care primesc lucrurile pentru care se roagă sunt mai aproape de Dumnezeu sau că ei au mai multă credință decât noi, ceilalți. Rugăciunea Domnului Hristos din Ghetsemani, „Facă-se voia Ta”, răspunde foarte bine acestei concepții.

Rugăciunea implică procesul predării noastre depline lui Dumnezeu. Asemenea Domnului Hristos, avem nevoie să ne luptăm cu noi înșine și să plângem după Dumnezeu, până când și noi avem biruința.

Cu doar câteva zile înainte să scriu acest articol, am vizitat grădina Ghetsemani și muntele Măslinilor – alte două locuri spre care sunt atrasă, ori de câte ori călătoresc în Israel. Mi s-a adus iarăși aminte cât de mult am nevoie să învăț despre rugăciune. Atunci când Ellen White numește rugăciunea „respirația sufletului”, ea nu folosește doar o metaforă poetică frumoasă. Din contră, prin această analogie, ea vrea să ne atragă atenția. Ați trecut vreodată prin disperarea cauzată de o respirație convulsivă? De îndată ce ne naștem, avem nevoie să începem să respirăm, altfel murim. Iar dacă nu am respira permanent, viața noastră s-ar încheia brusc. Așa cum se întâmplă cu viața fizică, la fel se întâmplă și cu cea spirituală. Trebuie să respirăm ca să trăim. Și rugăciunea este „respirația sufletului”. La fel ca Domnul Isus și ca Ana, și asemenea multor altora din Scriptură, care au practicat-o, să ne angajăm zilnic în acest exercițiu vital – respirația spirituală profundă a sufletului.

Jo Ann Davidson este profesor asistent de teologie la Seminarul Teologic Adventist din Berrien Springs, Michigan.

Primul Congres Național al Evangheliștilor cu Literatură

Lazăr Forrai

Cuvântul scris are un rol important în cunoașterea adevărului. Am putea spune că nu există convertire fără carte. Chiar și în cazul unui analfabet și chiar dacă nu s-ar citi din nici o altă carte, Biblia, Cartea cârților, rămâne punctul principal de referință în transmiterea adevărului. Ea rămâne sursa cea mai importantă de hrană pentru mine și inimă, în orice fază a creșterii spirituale.

Scopul principal al evenimentului organizat concomitent la Cernica (12-15 august a.c.) și la Stupini (13-16 august a.c.) a fost tocmai atragerea atenției asupra evanghelizării cu carte. Progresul științei și tehnicii din zilele noastre oferă noi posibilități de comunicare, unele dintre ele de-a dreptul spectaculoase, cum ar fi evanghelizarea prin satelit, în mod simultan într-un mare număr de țări. Adresabilitatea prin acest mijloc este teoretic nelimitată. Impresionante sunt și rezultatele acestor eforturi și, desigur, costul lor.

În Biserica Adventistă există o străveche și tradițională cale de răspândire a adevărului – colportajul. Deși efectele nu sunt atât de impresionante – ele apar în timp –, cu o investiție minimă se poate realiza o lucrare de aceeași anvergură. Dacă un evanghelist public se poate adresa unui auditoriu de câteva sute sau mii de persoane, un singur evanghelist cu literatură bun și bine pregătit poate comunica prin viu grai cu peste 600 de familii într-o lună și cu multe mii într-un an. Lăsând în fiecare casă și câte un sol – o carte misionară – care va vorbi în continuare oamenilor. Și fiecare carte poate fi o sămânță care, în timp, își va aduce roadele.

Iată de ce, deși aproape 800 de colportori bat zilnic la zeci de mii de uși, numărul evangheliștilor cu literatură ar trebui să crească la câteva mii, până ce întreaga țară ar fi acoperită – ca pământul, toamna, cu frunzele copacilor!

La congresul ținut la Cernica, au participat peste 300 de colportori din capitală și din conferințele Moldova, Muntenia și Oltenia. Deschiderea festivă a avut loc pe 12 august, joi seara, în prezența fratelui Carol Puyol,

secretarul Diviziunii Euro-Africa, directorul Departamentului Publicații al Diviziunii. Au mai fost prezenți ca invitați Alfred Jungwirth din Austria, Philip Jaqot din Franța, Teodor Ciobanu din Republica Moldova, precum și Vladimir Ignatiuk, cu colegii lui, Vitali și Vasili, în calitate de directori ai departamentului publicații de la Uniunea sau la conferințele din țara lor.

În cursul zilei de 13 august, oșpeții de peste hotare au ținut seminarii, au prezentat rapoarte despre activitatea evangheliștilor cu literatura din țara lor. La programul de Sabat, au participat și mulți membri ai comunităților din București. Sâmbătă după-amiază, a avut loc festivalul evanghelizării cu literatură, prezentat de colportorii din cele trei conferințe și din capitală. Desfășurarea lui a entuziasmat sala plină de peste 800 de persoane a aulei mari a Institutului Teologic. S-au prezentat cele mai frumoase experiențe, au apărut pe podium eroii acestor experiențe. Unii dintre ei, câștigați în colportaj, au devenit ei înșiși colportori. Am făcut cunoștință cu un paralizat care face acum colportaj din scaunul cu roțile. Am văzut un copilăș care se ruga cu o singură mână, căci cealaltă îi fusese amputată. Un polițist convertit în colportor, în loc de pistol, avea asupra sa Biblia etc. etc.

A doua zi, duminică, alte trei conferințe: Banat, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud, au ținut festivalul colportorilor la fosta Școală Misionară de la Brașov-Stupini. Pe platforma largă de beton din fața imobilului, s-a amenajat „sala” în care, până la căderea serii, s-au desfășurat în fața noastră mărturiile ale puterii lui Dumnezeu, concretizate în nenumărate experiențe de convertire și de succes în evanghelizarea cu carte.

Atât cei 200 de colportori de la Stupini, cât și cei 300 de la Cernica au avut ocazie deosebită de părtășie în cele câteva zile ale congresului, care a reaprins în ei dorința de a se consacra și mai mult acestei slujbe minunate.

Lazăr Forrai este directorul Departamentului Publicații și Evanghelizare cu Literatura al Uniunii.

Spre neplăcerea tuturor,
erierul apare cu o întârziere și
ai mare. Cerem scuze
onațiilor și tuturor cititorilor.

Un grupaj de articole preluate
n *Adventist Review* sau scrise
entru acest număr vine să
spundă unei situații care a fost
arecum neglijată în ultimii ani.
în ce în ce mai des, membrii
sericii se lasă prinși în situații
onfliktuale. Biserica este mai
uțin disponibilă decât în trecut
și se ocupe de asemenea cazuri.
cauze? Schimbarea priorităților
pe agenda comitetelor.
mțământul că situațiile sunt din
e în ce mai complicate și
epășesc competența bisericii.
neori, comoditatea, lipsa de
otărâre. Tot mai mulți membri
bisericii merg la judecată cu
peranța că tribunalul le va da
reptate și va impune aplicarea
– domeniu în care biserica
este foarte limitată.

Ce are de spus Biblia celor
care sunt gata să meargă la
decată? Dar bisericii? Care sunt
răspunderile comunității atunci
când apar conflicte? Ce au de
zicut cei care se simt nedreptățiți
când biserica s-a pronunțat?

Și să aruncăm o privire în
umărul următor. În scurtă
timp, veți primi un număr
special, din care aproape
toată cuprinde rapoarte,
analize și experiențe privind
programul „Speranță pentru
generația 2000”. Și multe
fotografii.